ρον καὶ νὰ τοῦ πῇς νὰ μάθῃ γρήγορα γράμματα, διὰ νὰ μὲ διαβάζῃ.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔγραψαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Φίλη τῶν Ἀνθέων*. *Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά*, *Χρυσάκτινη Αὐγή*, *Κόρη τῶν Κυμάτων*, *Ἑλληνικὸν Κλέος*, *Ξανθὴ Νεράϊδα* καὶ *Ἀθάνατος Ἑλλάς*, καὶ δύο μάλιστα ἐπιστολάς, ὡραιοτάτας. Πῶς λυποῦμαι ποῦ δὲν ἔχω τόπον νἀπαντήσω ἐν ἐκτάσει!

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος (φρ. 1.) Τὰ ἐγκεκριμένα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1907. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια. καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: *Βασίλισσα τῶν Συμπαθῶν*, κ. (+ × αὐτὸ ἐξέλεξα·) *Σταγὼν ἐν τῷ Ὠκεανῷ*, κ. (καλὰ ἔκαμες· αἱ ἐπιστολαί σου μὲ εὐχαριστοῦν καὶ νὰ μοῦ γράφῃς συχνά)· *Ἄνθος τῶν Λειμώνων*, α. (Ι. Τ. αὐτὸ ἐξέλεξα· καλῶς νὰ ἔλθῃς·) καὶ *Ἀξιολύπητος*, κ. (!–! ἐμπρὸς λοιπόν! σὲ περιμένω.)

Ἄλλαγαὶ ψευδωνύμων: *Μελαγχροινὸ Ἑλληνόπουλο*, κ. *Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς*, κ. καὶ *Χρυσοῦς Κάλυξ* κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηργημένα, δὲν δημοσιεύονται].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: τὸ *Μαγευμένο Ἀκρογιάλι* μὲ τὴν *Ζίγαν*, *Παλλάδα*, *Δάφνην τῶν Τεμπῶν* καὶ *Ὀνειροπόλον Ψυχήν*·—τὸ *Εὐτυχὲς Παρελθὸν* μὲ τὸ *Ἄστρον Ἑσπερινὸν*·—ἡ *Ἐαρινὴ Ζωὴ* μὲ τὸν *Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης*, *Νικηφόρον Οὐρανόν*, *Ζήτω ἡ Κυανόλευκος* καὶ *Πίστις-Πατρίς*·—ἡ *Ταλαντευομένη Ἐλπὶς* μὲ τὸν *Δάζαρον*, *Βαρελάκι* καὶ *Εὐτυχὲς Παρελθόν*·—ἡ *Παλλὰς* μὲ τὴν *Δαφνοστεφῆ Σημαίαν*·—ἡ *Χρυσόπτερος Ἐλπὶς* μὲ τὸν *Φιλελεύθερον*, *Ζήτω ἡ Ἕνωσις*, *Κόρην τῆς Κρήτης*, *Φρᾶ-Διάβολον* καὶ *Χιονισμένην Περιστεράν*·—ἡ *Κίρκη* μὲ τὸ *Ἄνθος τῆς Μαρίας*, *Μαγεμένο Ἀκρογιάλι*, *Ἄγνωστον* καὶ *Ἱππόγην τοῦ Μεσαίωνος*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Κυνηγέτιδα Ἄρτεμιν* (φίλησέ μου τὴν ἀδελφήν σου, δεῖξέ της τὸ ψευδώνυμον καὶ εἰπέ της νὰ μοῦ γράψῃ·) *Ζαππίδα* (ἔστειλα·) *Δάζαρον* καὶ *Βαρελάκι* (ἡ ἀπὸ κοινοῦ γραφεῖσα ἐπιστολή, ὡς δεῖγμα τῆς συμφιλιώσεώς σας, μ' εὐχαρίστησε πολύ·) *Φρᾶ-Διάβολον* (ἔχει καλῶς) *Νυκτολούλουδο* (ἡ Κυριακὴ ἑτοιμάζεται καὶ μετ' ὀλίγον ὅλαι αἱ ἀπορίαι σου θὰ λυθοῦν·) *Ἀγράμπελην* (ἐπροτιμοῦσα νὰ μοῦ τὰ ἔλεγες ὅλα, καὶ ἂς ἦτο πολυλογία·) *Φιλελεύθερον* (κ' ἐγὼ σκέπτομαι πρὸ πολλοῦ νὰ τυπώσω νέα τετράδια Μ. Μυστικῶν, ἀλλὰ δὲν θὰ τὸ κάμω πρὶν ἐξαντληθοῦν αὐτά, τὰ ὁποῖα ἔχω·) *Πίστις-Πατρὶς* (ποῖαι εἶνε αἱ ἀτυχίαι, αἱ ὁποῖαι σοῦ ἐπέπεσαν; τόσον νέος, δὲν πρέπει νἀπελπίζεσαι·) *Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης* (ὁ ὁποῖος ἐρωτᾷ τὴν *Ὁδὸν τῆς Δόξης* ποῦ κεῖται, διὰ νὰ τὸν ὁδηγήσῃ ἐκεῖ ὅπου τόσον καιρὸν ὀνειροπολεῖ...) *Φλάμπουρο τῆς Ἐλευθερίας* (ὡραία ἡ περιγραφὴ τῆς τελετῆς·) *Ξανθὴν Μουσμὲ* (ἔστειλα·) *Θούριον Ὕμνον* (Ἀσκήσεις δὲν δέχομαι τώρα· περίμενε, ὅταν θὰ προκηρυχθῇ ὁ Διαγωνισμός, νὰ στείλῃς πολλάς·) *Χρυσόπτερον Ἐλπίδα* (ὡραῖος ὁ σκοπὸς τῆς παραστάσεώς σας, καὶ νομίζω ὅτι πρέπει νὰ λάβῃς μέρος καὶ σύ· ναί, ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷς, εἶνε συνδρομητὴς·) *Εὔοσμον Κρίνον* (αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν· δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ζητῇς τόσας συγγνώμας· δι' αὐτὸ εἶνε τὸ Γραφεῖον, διὰ νὰ ἐκτελῇ τὰς παραγγελίας τῶν καλῶν μας φίλων·) *Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου* (πολὺ μ' εὐχαρίστησαν αἱ λεπτομέρειαι τῆς νέας σου ζωῆς, καὶ προπάντων τὸ ὅτι ἀπετίναξες τὸν «ληθαργικὸν σου ὕπνον»...) *Γλυψοκοντάλαν* (πολὺ ἐγέλασα μὲ τὰ ἐπεισόδια ποῦ μοῦ γράφεις·) *Ἀγγὴν Καρδίαν* (εὐχαριστῶ·) *Ριγολέττον*, *Εὐστράτιον* καὶ *Μιχαὴλ* (εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφετε, καὶ σᾶς περιμένω·) *Σύννεφο τοῦ Ὀλύμπου* (τώρα στέλλεις ψηφοδέλτιον; τί νὰ τὸ κάμω;) *Παρθενόπην Σ.* κτλ. κτλ.

Εἷς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *3 Ἀπριλίου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 18 Μαΐου

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

Νέος Διαγωνισμὸς Λύσεων.

[Κατὰ τάνωτέρω προκηρυχθέντα, ἀπὸ τοῦ φυλλαδίου τούτου ἀρχίζει ὁ νέος 102ος Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων].

223. Συλλαβόγριφος.

Ὁ σύνδεσμος μ' αἰγύπτιον
Θεὸν συνεταιρίσθη
Καὶ φρούριον πανάρχαιον
Εὐθὺς ἐσχηματίσθη.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Κιτρινο Ντόμινο

224. Ἀναγραμματισμός.

Καλλιτέχνης εἶμαι κ' ἔχω
Νταραβέρια μὲ τὴ σμίλη·
Μ' ἀνακάτωσες; Ἀρχαῖος
Στρατηγὸς θὰ ἀνατείλῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰθερίου Πλάσματος

225. Αἴνιγμα.

Ποιὰ νύμφη πρώτη δὲν μιλᾷ,
Μ' ἂν τῆς μιλήσουν ἀπαντᾷ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζήτω ἡ Ἕνωσις

226. Πυραμίς.

\+ Οἱ σταυροὶ χώρα τῆς Ἀσίας.
* + * = Σύνδεσμος.
** + ** = Νῆσος τῆς Ἑλλάδος.
*** + *** = Κάτοικος νήσου.
**** + **** = Ἐπίθετον ὑπερθετικόν.
***** + ***** = Νῆσος ἑλληνική.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Κεφαλλῆνος

227. Ἐπιγραφή.

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης:

καιΦορΕνι
ΡΕΙθωΣΑν
γαΜΟΣλα

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὔρας τοῦ Βερμίου

228—231. Κεκρυμμένα καὶ ἀντεστραμμένα ψευδώνυμα.

1.—Ἡ θήλεια τοῦ λέοντος εἶνε ἀγριωτέρα τοῦ ἄρρενος.

2.—Εἰς κοιλάδας καὶ εἰς ὄρη μονάζει ὁ ἐρημίτης.

3.—Οἱ ἀρχαῖοι ἐπολέμων μὲ τόξα καὶ δόρατα.

4.—Εἰς ὅλα τὰ μέρη θἆσοι πηγαίνουν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φλογέρας τοῦ Βοσκοῦ

232. Διπλῆ Μεσοστιχίς.

Τὰ δύο μεσαῖα γράμματα ἑκάστης τῶν ζητουμένων λέξεων σχηματίζουν τὰ μὲν πρῶτα ἀρχαῖον ἕλληνα ποιητήν, τὰ δὲ δεύτερα μέγαν Γερμανὸν ποιητήν.

1, Ἰχθύς· 2, Ζῷον κερασφόρον· 3, Εἶδος φόρου καὶ ἀριθμητικόν· 4, Παράσιτον τοῦ ἀνθρώπου· 5, Στρατηγὸς καὶ ἀστρονόμος ἀρχαῖος· 6, Λιμήν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀφροστεφανωμένου Κύματος

233. Μικτόν.

μρ-τει-κ'νγ-αα-τ'νθρπν

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Ψυχῆς

234. Γρῖφος.

πα πο. πα
πα ο πα T : : Λ σοφέ, λείας Ν/ξε
πα πα

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡλιολούστου Πρωΐας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 12.

134. Σουσαρίων (Σοῦσα, Ρίον)—135. Ἀβυσσινία, (Α, θῆ, σῖ, νῖ, α)—136. Ἡ καρδία.

137.
Μ
ΔΕΝ
ΔΟΛΩΝ
ΤΡΟΙΖΗΝ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
ΠΑΓΑΣΗΤΙΚΟΣ

138. ΠΟΣΕΙΔΩΝ [ὅπιον, σινδών, ἔνδον, ἴδιος, δειπνῶ, ὡσεί, νωπός.)—139—143. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τῆς συλλαβῆς ΚΤΗ: *κτῆμα*, *κτῆσις*, *κτήτωρ*, *ἀκτήμων*, *κεντός*.—144. Πδ-νθρπ-δτρς-λς=*Παιδεία ἀνθρώπους δεύτερος ἥλιος*. ΜΗ ΩΝΟΥ ΠΕΡΙΤΤΑ (ΠαλΜύρα, ΔημΗτρα, ΝΩε, ΘραΝίον, ΡαγΟύσα, ΠλοΥτων, ΣηΠία, ΔαρΕῖος, ΤάΡας, ΡακΙνας, ΣΐΤος, ΛιΤός, ΣκίΑθος.)—145. Σταγόνες ὕδατος πέτρας κοιλαίνουσι.—146. *Ἡ Ρώμη ἐπὶ ἑπτὰ λόφων ἐκτίσθη* (Ι ρῶ-ΜΪ ἐπὶ ἑπτὰ λοφ-ῶ ναί-κτ' εἰς θῆ.)

Σημείωσις.—Αἱ λύσεις τῶν φύλλων 13 καὶ 14 θὰ δημοσιευθοῦν μαζὶ εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10.]

Μυρίας εὐχαριστήσεις, *Κορδόναρε*, διὰ τὰς εὐχάς σου. — *Διηγήτορος Νεολαίας* καὶ *Συνδρομητῶν*. *(Ζ'—117)*

Ἀνταλλάσσω ταχυδρομ. δελτάρια παντὸς χρώματος. Ἀπάντησις ἀσφαλής. Διεύθυνσις: Démétre G. Malellis, Aïvaly, Asie Mineure. *(Ζ'—118)*

Εὐχαρίστως συγχαίρω ἐπιτυχόντα *Ὕμνου τῆς Ἐλευθερίας*. Πληροφορῶ *Δανοὺν* ὅτι ἀνταπέδωσα τετράδιον Μ.Μ. του καὶ ἀναμένω φωτογραφίας. Ὑπερευχαριστῶ *Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης*, διὰ λαμπρὸν τετράδιόν του.—*Εὔοσμον Κρίνον*. *(Ζ'—119)*

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια.—Εὐγενία Γ. Λαδούτα, Αἴγινα. *(Ζ'—120)*

Εὔχομαι, *Δάζαρε*, ἔτη πολλὰ δι' ἑορτὴν τοῦ ψευδωνύμου σου.—*Βαρελάκι*. *(Ζ'—121)*

Τὰ ὑποδήματα Γ. ΜΟΥΓΕΡ

εἶνε τὰ ἀνώτερα ἑλληνικὰ ὑποδήματα καὶ τὰ οἰκονομικώτερα ἀναλόγως τῆς ποιότητος αὐτῶν.—***ΑΘΗΝΑΙ, ὁδὸς Σταδίου, 62.***

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9. — Στοὰ Ἱππου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		*Ἐξωτερικοῦ:*	
Ἐτησία. . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. .	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος. .	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α΄ καὶ Β΄ περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 14ος *Ἐν Ἀθήναις, 14 Ἀπριλίου 1907* *Ἔτος 29ον.—Ἀριθ. 20*

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΑΛ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Ἀλλ' ἂν οἱ Μπέερς τὸ ἐπιτρέπουν, ἐξηκολούθησεν ὁ Γιάγκος, ἀφοῦ δώσῃ τὸν λόγον τῆς τιμῆς του ὅτι θὰ θεωρῆται ὡς αἰχμάλωτος, διὰ νὰ μὴ πολεμήσῃ πλέον ἐναντίον των, θὰ τὸν πάρω μαζί μου ἕως τὸ Μπουλαβάγιο, διὰ νὰ τὸν κάμω νὰ καταλάβῃ τί θέλγητρα ἔχει ἡ ὀπισθοδρόμησις εἰς τὸ ταξεῖδι, ὅπως ἐκείνη ποῦ ἤθελε καὶ αὐτὸς νὰ μᾶς ἀναγκάσῃ νὰ κάμωμεν ἀπὸ τὴν Βλουμφοντάϊν εἰς τὴν Πόλιν τοῦ Ἀκρωτηρίου...

— *Δάτ!* ἐτραύλισε πάλιν ἀνάμεσα στὰ δόντια του ὁ Ἄγγλος.

Αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν του ἔλαμπαν μὲ φλόγας μίσους· ἐκεῖ μέσα ἐκαθρεπτίζετο ἡ ἀπίστευτος ἐκείνη βρεττανικὴ ἀλαζονεία, ποῦ, ἅμα ἅπαξ πληγωθῇ, δὲν συγχωρεῖ ποτέ! Καὶ τὸ πρόσωπόν του, χὸ τόσον ροδόλευκον καὶ δροσερόν, ἐλάμβανε, μὲ τὴν πλημμύραν τῆς ἐσωτερικῆς ὀργῆς του, ὄψιν μανιώδους κακίας, ἡ ὁποία ἦτο ἐντελῶς ἀταίριαστη πρὸς τὰ γελαστὰ πρόσωπα τῶν δύο ἐκείνων ἀνθρώπων, ποῦ τὸν παρώργιζαν, τὸν ἔκαμναν ἔξω φρενῶν μὲ τὴν αἰνιγματώδη ὁμοιότητά των. Ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο ἦτο ὁ ἀληθινὸς Τζὰκ Χίνδων;

Μὲ μίαν ἀπρόοπτον κίνησιν, ἔβγαλε τὸ δεξί του χέρι, ποῦ τὸ ἐκρατοῦσε κρυμμένο στὸ στῆθός του, ἐτέντωσε τὸ χέρι του, κ' ἐπυροβόλησε μὲ τὸ ρεβόλβερ του, ἐνῷ ἐφώναζε, μὲ λύσσαν εἰς τὴν φωνήν του:

— *Δάτ!*

Ὁ Γιάγκος ἐσύρθη ἀπὸ τὸ στιβαρὸν χέρι τοῦ Μόνα, κ' εὑρέθη πεσμένος κάτω. Ὁ Τζὰκ Χίνδων δὲν ἐπληγώθη, ἂν καὶ αὐτὸν εἶχε πυροβολήσῃ ὁ Ἄγγλος, εἰς τὴν τύχην· ὁ Χὰνς Ρίσσικ

«Εἰς ἔφοδον!...» (Σελ. 149, στ. γ'.)

ὅμως ἐκλονίζετο, κατάστηθα πληγωμένος ἀπὸ τὴν σφαῖραν ποῦ ἦτο προωρισμένη διὰ τὸν ἀρχηγὸν τῶν Ἐκτροχιαστῶν. Τὸν εἶχε σώσῃ, μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του, διότι εἶχε προφθάσῃ νὰ πηδήσῃ καὶ νὰ σταθῇ μεταξὺ τῆς σφαίρας καὶ τοῦ Τζὰκ Χίνδων....

Ἔτρεξαν οἱ Μπέερς γύρω εἰς τὸ ἡρωϊκὸν ἀγόρι, ἐνῷ μερικοὶ ἄλλοι ὡρμοῦσαν νὰ καταδιώξουν τὸν Ἄγγλον. Αὐτός, ἅμα ἔρριψε τὴν μοναδικήν του σφαῖραν, εἶχε τιναχθῇ πρὸς τὸν χάνδακα.

— Τὸν ἔπιασα, τὸν ἔπιασα! ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ Γιάγκου, ὁ ὁποῖος εἶχε κατορθώσῃ νὰ τὸν ἁρπάσῃ ἀπὸ τὸ πόδι, καί, συρόμενος ἐξοπίσω του, ἐπεβράδυνε τὴν φυγὴν τοῦ Ἄγγλου.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἐγύρισεν, ἕτοιμος νὰ κτυπήσῃ κατακέφαλα τὸν μικρόν, μὲ μιὰ γροθιὰν ποῦ θὰ τὸν ἐσκότωνεν, ὅταν δέκα χέρια τὸν ἔδραξαν. Πᾶσα ἀντίστασις ἦτο ματαία· τὸν ἐσφιχτόδεσαν μὲ τὰ σχοινιά, καὶ δέκα στρατιῶται ἔλαβαν διαταγὴν νὰ τὸν ἐπιτηροῦν. Εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ Μόνας, σκυμμένος ἐπάνω εἰς τὸ ἀχυρένιο δεμάτι, ὅπου εἶχαν ἐξαπλώσῃ τὸν Χάνς, ἔσπευδε νὰ ἐξετάσῃ τὸ τραῦμά του, καὶ τὸ ἔβρεχε μὲ ὀλίγον νερό, ὅπου εἶχε στάξῃ μερικὲς στάλες ἀπὸ ἕνα κρυστάλλινο μπουκαλάκι, ποῦ εἶχε μαζί του. Γονατιστὴ δίπλα εἰς τὸν ἀδελφόν της, ἡ Ἔλζα, κατακίτρινη, ἐκρατοῦσε τὸ ἕνα χέρι τοῦ πληγωμένου μέσα στὰ ἰδικά της.

Τὸ ἀγόρι ἔκαμε νεῦμα εἰς τὸν Γιάγκον νὰ πλησιάσῃ, καί, καθὼς ὁ Γιάγκος ἔσκυβεν ἐπάνω του:

— Συγχωρήσατέ με, εἶπε, ποῦ ἐσυλλογίσθηκα νὰ γλυτώσω τὸν

Τζὰκ Χίνδων πρὶν ἀπὸ σᾶς. Σᾶς ἀγαπῶ ἐσᾶς περισσότερον, αὐτὸς ὅμως εἶνε χρησιμώτερος εἰς τὴν πατρίδα μας.

Μὲ δακρυσμένα μάτια, ὁ Γιάγκος ἔφερε τὰ χείλη του εἰς τὸ μέτωπον τοῦ μικροῦ ἥρωος.

Ἀργὰ τὴν νύκτα, οἱ Ἐκτροχιασταὶ ἐπῆγαν καὶ ἠνώθησαν μὲ ἓν ἄλλο ἀπόσπασμα. Ἡ καλλιτέρα σκηνὴ ἐδόθη εἰς τὸν τραυματίαν, κ' ἔμειναν ν' ἀγρυπνοῦν κοντά του ἡ ἀδελφή του, ὁ Μόνας καὶ ὁ Ἰανός. Ὁ Μέγας Ἀρχηγός, ποῦ ἦτο ἐπιτήδειος χειρουργος, ἠρνήθη πᾶσαν ἄλλην βοήθειαν ἀπὸ τὴν τῶν δύο παιδίων, ἐδήλωσε δὲ ὅτι ἀνελάμβανε τὴν εὐθύνην νὰ σώσῃ τὸν Χάνς, ἂν τὸν ἄφιναν νὰ τὸν νοσηλεύσῃ. . .

Μὲ τὰς πρώτας ἀκτῖνας τῆς αὐγῆς, τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρωΐ, ὁ κ. Ζουανίκ, ὁ Γιάγκος καὶ ὁ Ὑβών, ἕτοιμοι πρὸς ἀναχώρησιν, εἰσῆλθον εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ πληγωμένου, διὰ ν' ἀποχαιρετήσουν τὰ Δίδυμα καὶ νὰ εἰδοποιήσουν τοὺς συνοδοιπόρους των. Ἡ σκηνὴ ἦτο κενή· ὁ Χάνς, ἡ Ἔλζα, ὁ Μόνας, ὁ Ἰανὸς εἶχαν γίνῃ ἄφαντοι.

«Ὁ Χὰνς Ρίσικ ἐκλονίζετο...» (Σελ. 153, στ. β'.)

Οἱ σκοποί, ποῦ δὲν ἦσαν καὶ τόσο προσεκτικοὶ εἰς τὸ μποερικὸν στράτευμα, δὲν εἶχαν ἀκούσῃ τίποτε· δὲν ἦτο ἀπίθανον νὰ εἶχαν ἀποκοιμηθῇ τὴν νύκτα.

Τί ἦτο πάλιν αὐτὸ τὸ νέον μυστήριον :

Τί συμφέρον εἶχαν ὁ Μόνας καὶ ὁ Ἰανὸς νὰ πάρουν μυστικὰ τὰ Δίδυμα καὶ νὰ φύγουν ;

Οἱ Γάλλοι δὲν ἐπίστευαν τοὺς ἀπεσταλμένους τοῦ Βόριδος Βολκώφ ἱκανοὺς νὰ κάμουν καμμίαν ἐγκληματικὴν πρᾶξιν· ἡ εὐγένεια τοῦ χαρακτῆρός των εἶχε φανῇ πάντοτε ἀνωτέρα πάσης ὑποψίας.

Μά, τότε ;

— Ἴσως ὁ Μέγας Ἀρχηγὸς ἠθέλησε νὰ μεταφέρῃ τὸν τραυματίαν του εἰς μέρος, ὅπου νὰ δύναται νὰ τὸν περιποιηθῇ ὅπως αὐτὸς φαντάζεται,—παρετήρησεν ὁ Γιάγκος.

Ἦτο ἡ μόνη παραδεκτὴ ἐξήγησις, κανένα ὅμως δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ εὐχαριστήσῃ.

Καταλυπημένοι μὲ αὐτὴν τὴν θλιβερὰν περίπτωσιν, ἡ ὁποία τοὺς ἔκαμνεν ὑπόπτους εἰς τοὺς Μπόερς, οἱ Γάλλοι, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἔλειπεν ὁ καιρὸς διὰ νὰ δικαιολογηθοῦν, ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὸν μποερικὸν καταυλισμόν. Ἐπῆραν μαζί των καὶ τὸν Σὶρ Βασίλην Μάκεσων. Τὴν προηγουμένην νύκτα, ἐνῷ ἐπρόκειτο νὰ τὸν τουφεκίσουν οἱ Μπόερς, ὁ Γιάγκος παρενέβη καὶ τὸν ἔσωσε· ἐζήτησε νὰ τοῦ τὸν παραχωρήσουν διὰ νὰ τὸν κάμῃ αὐτὸς ὅ,τι ἤθελε, καὶ οἱ Μπόερς εἶχαν συγκατανεύσῃ.

Ὅταν ὅμως ἔγινε γνωστὴ ἡ ἐξαφάνισις τῶν Διδύμων, ποῦ εἶχαν μεγάλην δημοτικότητα εἰς τὸ Τράνσβααλ, οἱ Μπόερς μετενόησαν διὰ τὴν ὑπόσχεσιν ποῦ εἶχαν δώσῃ· ἦσαν ἐν τούτοις ἄνθρωποι ποῦ ἐννοοῦσαν νὰ τηρήσουν τὸν λόγον των, καὶ δὲν τὸν ἐπῆραν ὀπίσω. Ἄφησαν λοιπὸν τοὺς Γάλλους ν' ἀναχωρήσουν μαζὶ μὲ τὸν Ἄγγλον των, δὲν ἐχορήγησαν ὅμως εἰς αὐτοὺς τὴν στρατιωτικὴν συνοδίαν, ἡ ὁποία ἀρχικῶς εἶχεν ὁρισθῇ διὰ νὰ τοὺς συνοδεύσῃ εἰς τὸ ταξεῖδί των.

Εὐτυχῶς ὁ Σὶρ Βασίλης εἶχε πολὺν καιρὸν μείνῃ εἰς τὴν Πραιτωρίαν, ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τῆς ἀγγλικῆς κατοχῆς, καὶ εἶχε γνῶσιν τοῦ τόπου ἀρκετὰ ἀκριβῆ.

Δι' αὐτό, ἡ χαιρέκακος ἐκδίκησις τοῦ Γιάγκου, ἡ κατὰ βάθος φιλανθρωποτάτη, ἔμελλε ν' ἀποβῇ ἡ σανὶς τῆς σωτηρίας διὰ τοὺς Γάλλους, οἱ ὁποῖοι τώρα πλέον ἦσαν τόσον ὑποπτοι εἰς τοὺς Μπόερς ὅσον καὶ εἰς τοὺς Ἄγγλους.

Ὁ Σὶρ Βασίλης ἦτο ἔντιμος ἄνθρωπος· εἶχεν ἀναλάβῃ νὰ συνοδεύσῃ καὶ νὰ ὁδηγήσῃ τοὺς Γάλλους, καὶ ἦτο ἀποφασισμένος νὰ τηρήσῃ πιστῶς τὴν ὑπόσχεσίν του, μὲ τὴν συμφωνίαν ὅμως νὰ ζητήσῃ νὰ ἐκδικηθῇ ἀργότερα, ὅταν πλέον δὲν θὰ ἦτο δεμένος μὲ τὸν λόγον του. Ἀνεγνώριζε μὲν τὴν γενναιοψυχίαν τοῦ ψευδο-Τζὰκ Χίνδων, δὲν ἠμποροῦσεν ὅμως ἐξ ὁλοκλήρου νὰ τὸν συγχωρήσῃ διὰ τὴν ὁμοιότητά του μὲ τὸν ἄλλον, τὸν ἀληθινόν, οὐδὲ διὰ τὴν πλάνην, τῆς ὁποίας εἶχε πέσῃ θῦμα ὁ πρώην στρατιωτικὸς ἀστυνόμος. Ὁ Σὶρ Βασίλης Μάκεσων ἐλυσσοῦσε, ποῦ δὲν εἶχε κατορθώσῃ νὰ ἐπανακτήσῃ τὸ ἀστυνομικόν του γόητρον διὰ τῆς συλλήψεως τοῦ ἀληθινοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ἐκτροχιαστῶν.

Συχνὰ συμβαίνει, ἐκεῖνος ποῦ βλάπτει τὸν ἄλλον νὰ μνησικακῇ ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον ἔχει βλάψῃ . . . .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Ὁδηγὸς προδότης.— Ἕνα ἄλογο διὰ 4 ἀναβάτας. — Πάλιν ὀπίσω ! — Προστασία, ποῦ ἔρχεται ἀργά.— Ὁ λόγος τοῦ Σὶρ Βασίλη.— Εἰς τὴν Ματάμπελελάνδην. — Εἰς τοῦ Θεοῦ τὸ ἔλεος !

Τὴν τετάρτην ἡμέραν μετὰ τὴν ἀναχώρησίν των ἀπὸ τὸ Ματσάδοδορφ, οἱ Γάλλοι καὶ ὁ νέος συνοδοιπόρος των ἔφθασαν ἀπέναντι εἰς τὴν τρανσβααλινὴν πόλιν Πιέτερσβουργ, ὅπου καταλήγει ἡ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ τῆς Πορτ-Ἐλισάβετ.

Ἐπειδὴ δὲν ἐτολμοῦσαν νὰ πλησιάσουν τὴν νύκτα εἰς τὰ χωρία τὰ κατεχόμενα ἀπὸ τὰ ἀγγλικὰ ἢ ἀπὸ τὰ μποερικὰ ἀποσπάσματα, ἔμειναν καὶ διενυκτέρευαν πότε εἰς καμμίαν ἐρειπωμένην ἀγροικίαν, καὶ πότε ἁπλῶς εἰς κανὲν σύνδενδρον μέρος.

Τὴν δευτέραν καὶ τρίτην ἡμέραν, εἶχαν διαβῇ ἀπὸ ἕνα ὀρεινὸν τόπον· ἐπειδὴ δὲ ἡ βροχὴ δὲν ἐννοοῦσε νὰ σταματήσῃ, δὲν τοὺς ἄφησε ν' ἀντιληφθοῦν μὲ τὰ μάτια των τὰ θέλγητρα τῆς χώρας ἐκείνης, ἡ ὁποία ὀνομάζεται «Μπάγκεν-Βέλδ» καὶ εἶνε ἀσυγκρίτως ἀνωτέρα, μὲ τὴν καλλονήν της, μὲ τὰ δάση της, μὲ τὴν ἀφθονίαν τῶν χειμάρρων της, ἀπὸ τὰ δύο ἄλλα μέρη τοῦ Τράνσβαλ : τὸ «Χόγε Βέλδ»(Ὑψηλὸν Κάμπον) καὶ τὸ «Μπὸσχ Βέλδ» (Δρυμῶνα).

Ἐπερνοῦσαν τώρα τὴν ζώνην τῆς Βιτβατερσράνδης, ἡ ὁποία, ἀραιότατα κατοικημένη, προανήγγελλε τὰς ἀπεράντους ἐρημίας τῆς Ροδεσίας. Πρὸς δυσμὰς ἡ γραμμὴ τῶν περιπολίων ἔφθανεν ἀπὸ τὴν Πραιτωρίαν ἕως τὴν Πιέτερσβουργ· οἱ ταξειδιῶται ὅμως, ἔχοντες ὁδηγὸν ἕνα Κάφρον, τὸν ὁποῖον εἶχαν μισθώσῃ εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων μιλίων ἀπὸ τὸ Ματσάδοδορφ, ἐπερνοῦσαν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τοὺς ἀγρούς, ὅπου δὲν ἐτύχαινε νὰ συναντήσουν, κατὰ μακρὰ διαστήματα, παρὰ μερικοὺς μαύρους ἰθαγενεῖς τρυπωμένους μέσα εἰς τὰ δασάκια τῶν φηγῶν, τῶν ἀκακιῶν καὶ τῶν εὐφορβίων, ποῦ εἶνε τὰ πυκνότερα δένδρα εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη.

Κατὰ τὸ μεσημέρι τῆς τετάρτης ἡμέρας, ἐνῷ ἔκαμναν τὰς ἑτοιμασίας των διὰ νὰ διαβοῦν τὸν Ὀλιφάντην, παραπόταμον τοῦ Λιμπόπου, ὁ Κάφρος ὁδηγός των τοὺς ἐγκατέλειψε κρυφὰ-κρυφά, χωρὶς νὰ ζητήσῃ τὴν συμφωνημένην ἀντιμισθίαν του. Ἡ λιποταξία αὐτὴ ἦτο δυσάρεστος, ἀλλὰ οἱ Γάλλοι μας, συνηθισμένοι τώρα πλέον μὲ τὰ κακοτυχήματα, δὲν ἐκάθησαν νὰ θρηνολογοῦν δι' αὐτήν.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὁ καταυλισμός των ὠργανώθη εἰς μίαν ἀγροικίαν κατὰ τὰ τρία τέταρτα κατεστραμμένην ἀπὸ πυρκαϊάν. Τὰ ἄλογά των, πεδουκλωμένα εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ ἐκεῖ, μέσα εἰς τὸ μικρὸν δάσος, ἠμποροῦσαν νὰ βόσκουν εἰς τὰ πυκνὰ καὶ ὁλοπράσινα χορτάρια.

Χάριν προφυλάξεως, εἶχεν ἀποφασισθῇ, κ' ἐκείνην τὴν νύκτα, ὅπως τὰς προηγουμένας, ὁ καθένας των νὰ μείνῃ ἄγρυπνος μὲ τὴν σειράν του, ἐκτός, ἐννοεῖται, τοῦ Ὑβών, ὁ ὁποῖος πάντοτε διεμαρτύρετο δι' αὐτὴν τὴν ἐξαίρεσίν του, δὲν παρέλειπεν ὅμως νὰ κοιμηθῇ ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμήν, ποῦ ἐξηπλώνετο κάτω, ἕως τὴν τελευταίαν. . .

(Ἕπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

Ἀγαπητοί μου,

Η Κυριακὴν εἶνε τῶν Βαΐων ! ἀκούω ἔξαφνα τὴν Κυρὰ-Μάρθαν νὰ φωνάζῃ πρὸς τὴν μικρὰν Κικήν. (Μία παρένθεσις: διατὶ νὰ φωνάζῃ; μήπως ἡ κυρὰ-Μάρθα εἶνε θυμωμένη; Ὄχι, ἡ κυρὰ-Μάρθα εἶνε ὀλίγον τι κωφή, καὶ ὅπως ὅλοι οἱ κωφοί, ὁμιλεῖ δυνατά, ὄχι διότι νομίζει κωφοὺς τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ διότι δὲν ἀκούει τὴν ἰδίαν της φωνήν.)

Λοιπὸν τὴν Κυριακὴν εἶνε τῶν Βαΐων ! Καὶ τὴν ἄλλην Κυριακήν, Πάσχα. Γεμάτη χαράν, ἡ μικρὰ Κικὴ ἤρχισε νὰ χοροπηδᾷ καὶ νὰ ψαλμῳδῇ :

Βάϊα, βάϊα, τῶν βαΐωνε,
Τρῶνε ψάρι καὶ κολιό,
Κι' ὡς τὴν ἄλλη Κυριακή.
Τρῶνε κόκκινο αὐγό ! !

Ἀλλ' ἡ Φιφὴ παρέλαβεν ἀπὸ τὸ στόμα τῆς ἀδελφῆς της τὸ τετράστιχον καὶ τὸ διόρθωσε, μαθημένη ἀπὸ τὸν Ἀνανίαν, ὁ ὁποῖος διορθόνει συχνὰ τοὺς στίχους τῶν Πνευματικῶν σας Ἀσκήσεων :

Βάϊα, βάϊα τῶν βαΐωνε,
Τρῶνε ψάρι-σκορδαλιά,
Κι' ὡς τὴν ἄλλη Κυριακὴ
Τρῶνε κόκκινα αὐγά ! . .

Ἡ Φιφὴ εἶχε δίκηο. Ὁ κολοιὸς μπορεῖ βέβαια νὰ λείψῃ ἀπὸ τὸ τραπέζι τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων, ἡ σκορδαλιὰ ὅμως ὄχι. Εἶνε ἀπὸ τὰ καθιερωμένα καὶ τἀπαραίτητα... Κ' ἐνῷ ἤκουα τὸ χαρούμενον τραγοῦδι τῶν μικρῶν ἀδελφῶν, ἐσυλλογιζόμην: Πάει λοιπόν, ἐτελείωσε καὶ ἡ ἁγία, ἡ μεγάλη, ἡ ἀτελείωτη αὐτὴ Σαρακοστή. Τὸ ψάρι μὲ τὴ σκορδαλιὰ εἶνε ὁ πρόδρομος τοῦ κόκκινου αὐγοῦ,—ὁ θρίαμβος τῆς εἰσόδου εἰς Ἱεροσόλυμα εἶνε ὁ προάγγελος τοῦ θριάμβου τῆς Ἀναστάσεως. Τί γρήγορα ποῦ περνᾷ ὁ καιρός ! Νομίζεις ὅτι κατακυλᾷ,—ἀλλὰ τί λέγω ; Μήπως οἱ ἀρχαῖοι δὲν τὸν παρίστανον μὲ πτέρυγας; Ὁ καιρὸς πετᾷ. Προχθὲς ἀκόμη δὲν ἦτο Ἀποκριά ; Καὶ ὅταν ἤρχισεν ἡ Μεγάλη Σαρακοστή, ἡ θλιβερὰ καὶ μελαγχολική, πόσον ἀπομακρυσμένον μᾶς ἐφαίνετο τὸ Πάσχα ! Καὶ φέτος ἴσως ἀκόμη περισσότερον ἀπὸ ἄλλοτε, διότι εἶνε ἓν ἀπὸ τὰ ὀψιμώτερα Πάσχα τῶν ὀρθοδόξων—22 Ἀπριλίου !—Καὶ ὅμως νά το, ἔφθασε. Ὡς ποῦ νὰ γυρίσῃς νὰ ἰδῇς, ἡ Καθαρὰ Δευτέρα γίνεται Μεγάλη Δευτέρα, ἔπειτα γίνεται Νέα Δευτέρα. Ὁ καιρὸς πετᾷ μὲ τόσην ταχύτητα, ποῦ δὲν τὸν ἐννοοῦμεν. Ὁμοιάζομεν μὲ ἐπιβάτας ταχείας ἀμαξοστοιχίας, οἱ ὁποῖοι, ἐνῷ τρέχουν ἑξῆντα μίλλια τὴν ὥραν, νομίζουν ὅτι μένουν ἀκίνητοι. Ἡ ἀμαξοστοιχία αὐτή, τῆς ὁποίας εἴμεθα οἱ ἐπιβάται, εἶνε ἡ Γῆ, ἡ ὁποία φεύγει, τρέχει εἰς τὸ ἀχανές, γυρίζει περὶ τὸν Ἥλιον, καὶ μᾶς φέρει ἀλληλοδιαδόχως τὰς ὥρας, τὰς ἡμέρας, τὰς ἐποχὰς καὶ. . . τὰς ἑορτάς. Μὲ ταχύτητα πόσων μιλλίων τὴν ὥραν ; Αὐτὸ πλέον εἰμπορεῖτε νὰ τὸ ἰδῆτε εἰς τὴν Κοσμογραφίαν σας . . .

Τὸ τραγουδάκι τῶν μικρῶν ἀδελφῶν ἐξακολουθεῖ, κ' ἐγὼ συλλογίζομαι . . . Βάϊα, βάϊα τῶν βαΐωνε . . . Τί ὡραίαν εἰκόνα ποῦ ἀναπαριστάνουν αἱ μαγικαὶ αὐταὶ λέξεις ! Ὁ Χριστὸς εἰσέρχεται εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα. Οὔτε ἀραβικὸς κέλης χρυσοφάλαρος, οὔτε βασιλικὴ τέθριππος ἅμαξα φέρει μεγαλοπρεπῶς τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ. Πῶλος ὄνου, ἕνα γαϊδαράκι, εἶνε τὸ ταπεινόν του ὑποζύγιον. Ἀλλ' ὁποία ὑποδοχή, ποῖος θρίαμβος ! Ὁ λαὸς τῆς πόλεως ἐξέρχεται ὅλος εἰς προϋπάντησίν του. Εἶνε ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιά,— προπάντων παιδιά, ὅλῳ καὶ παιδιά. Σείουν ἐνθουσιωδῶς κλάδους φοινίκων, καὶ φωνάζουν :

«Ὡσαννά ! Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος !...» Κάθε βασιλεύς, κάθε ἰσχυρὸς τοῦ κόσμου θὰ ἐζήλευε αὐτὴν τὴν θερμὴν καὶ ὁλόψυχον ὑποδοχήν, ἡ ὁποία ἔγινεν εἰς τὸν ἀπέριττον Διδάσκαλον, τὸν Ραββί, τὸν εἰσερχόμενον εἰς τὴν πόλιν ἐπὶ πώλου ὄνου. Διότι ὁ Θεὸς εἶχε διανοίξῃ μίαν στιγμὴν τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, τῶν τυφλῶν καὶ ἁμαρτωλῶν, ὥστε νὰ διακρίνουν περὶ τὸ πρόσωπον τοῦ Διδασκάλου τὴν αἴγλην τῆς θείας του προελεύσεως. Διὰ μίαν στιγμήν. Ἔπειτα πάλιν οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκλείσθησαν, καὶ οἱ ἴδιοι ἐκεῖνοι ἄνθρωποι, οἱ ἀποθεώσαντες τὸν Διδάσκαλον, τὸν ἐβασάνισαν καὶ τὸν ἐθανάτωσαν ὡς κακοῦργον. Ἔπρεπε νὰ πληρωθῇ τὸ ρηθέν, ἔπρεπε νὰ τελειωθῇ τὸ μυστήριον...

Ἀλλ' ἰδού, ὁ κοσμος συνωστίζεται. Ὅλοι θέλουν νὰ ἰδοῦν τὸν Χριστόν. Καὶ ὁ κοντὸς Ζακχαῖος, διὰ νὰ τὸν ἰδῇ καλλίτερα, ἀναβαίνει ἐπάνω εἰς μίαν συκομορέαν. Εἶδε τὸν Χριστόν, ἀλλὰ τὸν εἶδε καὶ ὁ Χριστός. Καὶ τοῦ ὡμίλησε καὶ τὸν ἐκάλεσε πλησίον του. Πόσοι ἐκείνην τὴν στιγμὴν θὰ ἐζήλευσαν τὴν τύχην τοῦ κοντοῦ Ζακχαίου ! Ἂν ἦτο ὑψηλότερος, ἂν ἠμποροῦσε νὰ ἰδῇ χωρὶς νἀναβῇ εἰς τὸ δένδρον, κανεὶς δὲν θὰ ἐπρόσεχε εἰς αὐτόν, καὶ ἡμεῖς σήμερον δὲν θὰ ἠξεύραμεν οὔτε τὴν ὕπαρξίν του οὔτε τόνομά του. Διὰ νὰ εἶνε κοντός, κατέστη ἔνδοξος εἰς τοὺς αἰῶνας. Νομίζετε ὅμως ὅτι μόνον ὁ Ζακχαῖος ἀνέβη τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐπάνω εἰς ἕνα δένδρον ; Ὑποθέτω ὅτι καὶ πολλοὶ ἄλλοι, ψηλοὶ ἢ κοντοί, θὰ τὸν ἐμιμήθησαν. Ἀλλ' οἱ ἄλλοι θὰ ἤθελαν νὰ ἰδοῦν τὸν Χριστὸν ἀπὸ ἁπλῆν περιέργειαν, ἐνῷ ὁ Ζακχαῖος ἤθελε νὰ τὸν ἰδῇ ἀπὸ πίστιν. Καὶ ὅταν τὸν ἐπρόσεξε καὶ τὸν ἐκάλεσεν ὁ Χριστός, εἰς τὴν καρδίαν του εἶχεν ἀναγνώσῃ... Ἦτο ἀγνὴ καὶ θερμὴ ἡ καρδία τοῦ Ζακχαίου, ὅπως αἱ καρδίαι τῶν παιδίων, τὰ ὁποῖα μὲ τὰ φωνάς των καὶ μὲ τὰ ἄσματα καὶ μὲ τὰ βάϊα τῶν φοινίκων, ἐπηύξανον τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸν τῆς ὑποδοχῆς. Εἰς τὴν θριαμβευτικὴν εἴσοδον τοῦ Χριστοῦ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ἐπρωταγωνίστησαν τὰ παιδία. Καὶ ἡ ἑορτὴ τῶν Βαΐων, ἡ ἐνθυμίζουσα τὸ γεγονός, εἶνε κατ' ἐξοχὴν ἡ ἑορτὴ τῶν παιδίων. Εἰς σᾶς ἁρμόζουν σήμερον οἱ κλάδοι τῶν φοινίκων οἱ συμβολικοί. Μίαν φορὰν συνετελέσατε εἰς τὸν θρίαμβον τοῦ Χριστοῦ. Συντελέσατε καὶ πάλιν !

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΡΟΛΟΓΙ

Ντὶγγ - ντίγγ, ντίγγ - ντόγγ, ντίγγ - ντά !
Τὸ ρολόγι τάχα τί μιλεῖ, παιδιά ;
—Ὁ καιρός, μᾶς λέγει, γρήγορα πετᾷ
Καὶ ποτέ του πίσω δὲν γυρίζει πειά !

Ντίγγ-ντόγγ, ντάγγ, ἡμέρα πρόβαλε χρυσῆ·
Ξύπνησαν τὰ ἄνθη, τὰ μικρὰ πουλιά.
Ὥρα νὰ ἀφίσῃς εἶνε πειὰ καὶ σύ
Τὸ ζεστὸ κρεββάτι καὶ τὴν τεμπελιά.

Ντὶγγ-ντίγγ, ντάγγ, μελέτης ἔφθασε καιρός·
Φθάνει τὸ παιγνίδι, τὸ ξεφωνητό,
Τὸ βιβλίο τώρα πάρε ζωηρός,
Διάβαζε, μὴ μείνῃς κούτσουρο σωστό.

Ντὶγγ - ντάγγ, τὸ τραπέζι πλούσιο καλεῖ·
—Ποιὸς αὐτὴν τὴν ὥρα τάχα τὴν ξεχνᾷ ;
Ἄδικα γιὰ πόσους δώδεκα λαλεῖ,
Πόσος κόσμος γύρω ἄρά γε πεινᾷ ;. .

Ντὶγγ-ντάγγ, ντόγγ, ὁ χρόνος εἶνε θησαυρός.
Τὰ λεπτὰ μὲ γνῶσι δὲν πετᾷ κανείς.
Μὲ λεπτὰ πλεγμένος εἶνε κι' ὁ καιρός,
Ὅσα τώρα χάσῃς, - θὲ νὰ τὰ θρηνῇς !

ΜΑΡΙΑ ΠΑΠΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ

Ο ΚΛΑΨΙΑΡΑΚΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Β'.

Ὅταν ἡ Βελουδίτσα ἔφυγε, νὰ πάῃ νὰ εὕρῃ τὸ ταψάκι τοῦ Κλαψιαράκου, ὁ Σμαραγδῆς δὲν ἐβάσταξε καὶ εἶπε:

— Δὲν εἶνε γιὰ νὰ τὸ λυπᾶται κανένας, αὐτὸ τὸ *τσαμένο*, ὅπως τὸ λέτε, κυρὰ-Μουρμούρα, ἀλλὰ ὅλους τοὺς ἄλλους ποῦ ζαλίζει μὲ τὲς κλάψες καὶ τὰ ξεφωνητά του· καὶ περισσότερο ἀπὸ ὅλους, πρέπει νὰ λυπᾶται τὴν κακομοῖρα τὴν ἀδελφούλα του, ποῦ τὴν ἔχει διαρκῶς θῦμά του καὶ τὴν τυραννεῖ. Ἄ! πολὺ ὡραῖα τὸν ἀνατρέφετε, μὰ τὴν ἀλήθεια, τὸν Κλαψιαράκο σας!... Τὴν ἡμέρα ποῦ θὰ ἔλθῃ νὰ τὸν παραλάβῃ ὁ λουκανικᾶς, θ'ἀνασάνῃ ὅλος ὁ κόσμος ἐδῶ πέρα!

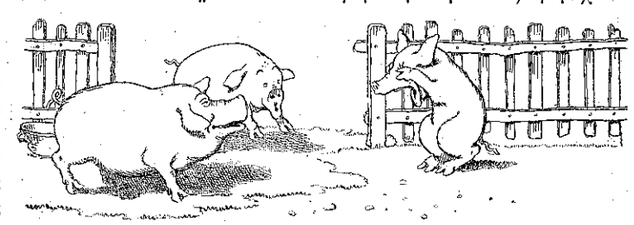

«Δὲν μ' ἀγαποῦνε! θέλουνε νὰ πεθάνω!...» (Σελ. 156, στ. α'.)

Διὰ νὰ μὴν ἀκούῃ αὐτὰ τὰ φοβερὰ λόγια, ἡ κυρὰ Μουρμούρα ἔχωσε τὸ κεφάλι της μέσα σ' ἕνα μεγάλο σωρὸ ἀπὸ τρυφερὰ χόρτα.

Καὶ ὅμως ἦτανε πολὺ εὔμορφο γουρουνάκι ὁ Κλαψιαράκος· εἶχε τριανταφυλλένιο χρῶμα, ἦτανε παχουλὸς-παχουλός, μὲ δροσερὸ μουτράκι, μὲ γυαλιστερὴ τρίχα, μὲ τὴν οὐρά του στρημμένη σὰν τρυπάνι... Ὅλο ὅμως καὶ μουρμούρα καὶ κλάψα!

«Ἡ σκαφίδα ἐγύριζε καὶ τὸν ἐκαπέλλωνε!... (Σελ. 156, στ. β'.)

Ὅταν τ'ἀδέλφιά του, ἀγόρια καὶ κορίτσια ἦτανε ἀκόμα εἰς τὸ ὑποστατικό, ὅλο καὶ μαλλώματα εἶχε μαζί των.

Ἂν, τὴν ὥρα ποῦ ἔπαιζαν, τὸν ἄγγιζαν λιγάκι, θαρρεῖς καὶ τὸν ἐσκότωναν! Ἂν, ἀηδιασμένα ἀπὸ τὸν κακό του χαρακτῆρα, τοῦ ἐγύριζαν τὴν πλάτη, ἔβαζε τὲς φωνές:

— Δὲν μ' ἀγαποῦνε! θέλουνε νὰ πεθάνω!

Ἐπήγαιναν ὅλα γύρω στὴν σκαφίδα, γιὰ νὰ φᾶνε τὸ φαγάκι τους, καὶ τὰ κλάμματα τοῦ Κλαψιαράκου ἀρχιζαν πάλιν:

— Μὲ σφίγγουνε!... Μοῦ φυλάξανε τὴν πιὸ χειρότερη θέσι!... Βάζουνε τὰ πόδια τους μέσα στὴ σκάφη!

Ἔχαναν κι' αὐτὰ τὴν ὑπομονή τους καὶ τοῦ ἐφώναζαν:

— Ἔ! δὲν τὰ βάζεις καὶ σύ; Ποιὸς σ' ἐμποδίζει;

Ὁ παραπονιάρης μας ἀπεφάσιζε νὰ τὰ βάλῃ, ἀλλὰ τὸ ἀπεφάσιζε πολὺ ἀργά, τὴν στιγμὴν ποῦ οἱ ἄλλοι ἔβγαζαν τὰ δικά τους πόδια· ἔχανε τότε τὴν ἰσορροπίαν ἡ σκαφίδα, ἐγύριζε καὶ τὸν ἐκαπέλλωνε!

Ἔπρεπε τότε νὰ ἤσθε ἀπὸ κανένα μέρος, καὶ ν' ἀκούατε τὰ στρίγγλικα ξεφωνητὰ τοῦ Κλαψιαράκου καὶ τὰ μαλλώματα τῆς κυρὰ-Μουρμούρας. Αὐτὴ ἄλλο δὲν ἤξευρε: τὸ *τσαμένο τὸ παιδάκι* της ἦτανε αἰωνίως τὸ θῦμα!

Μιὰ φορὰ ἡ Ζαμπέττα, ἡ ψυχοκόρη, τοῦ ἔδωκε μιὰ ὡραία ζύμη ἀπὸ πίτουρα, γι' αὐτὸν μονάχο. Θαρρεῖτε πῶς ἔμεινε εὐχαριστημένος; ... Μ' αὐτὸ τὸν νοῦ νὰ κοιμᾶσθε! Γρήγορα-γρήγορα, ἔτρεξε μὲ τὰ κλάμματα νὰ εὕρῃ τ' ἀδέλφια του γιὰ νὰ τοὺς 'πῇ:

—Σ' ὅλους τοὺς ἄλλους δίνουνε τὰ καλλίτερα πράγματα, καὶ σ' ἐμένα τὰ χειρότερα! Γι' αὐτὸ μοῦ δίνουνε χωριστὰ νὰ φάω!

Ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς τὰ ἄλλα μικρά, γιὰ νὰ γελοῦν μαζί του, ἐκάνανε πῶς εἶχαν φάγῃ ἔκτακτα πράγματα, κ' ἔγλυφαν τὰ χείλη των. Τοὺς ἄρεσε νὰ τὸ πειράζουν, τόσο κωμικὸς καὶ γελοῖος ἐγινότανε μὲ τὴν κλάψα του. Καὶ μονάχα ἡ καϊμένη ἡ Βελουδίτσα ἐπροσπαθοῦσε νὰ τὸν παρηγορήσῃ. Αὐτὸς ὅμως, ἀντὶ νὰ τῆς λέῃ εὐχαριστῶ, τὴν ἐφόρτωνε μὲ κακὰ λόγια καὶ μὲ κλωτσιὲς καὶ κουτουλιές.

(Ἕπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἡ Εὐτυχία ὑπάρχει μόνον εἰς τὴν φαντασίαν τῶν δυστυχῶν. Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον νομίζομεν ὅλοι εὐτυχῆ, τίποτε δὲν γνωρίζει περὶ τῆς εὐτυχίας του.

Η ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ÉMILE PECH)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

Ἡ ὥρα ἦτο ἐννέα ἀκόμη, καὶ ἦτο φόβος μήπως ὁ κὺρ-Λαμῆς καὶ ἡ κυρὰ-Λαμῆ, οἱ θυρωροί, οἱ ὁποῖοι συνήθως δὲν ἔπεφταν νὰ κοιμηθοῦν παρὰ ὅταν ἐπέστρεφεν ἀπ' ἔξω ὅλον τὸ προσωπικὸν τοῦ πύργου, ἦσαν ἀκόμη ξυπνητοί, εἴτε μέσα εἴτε ἔξω ἀπὸ τὸ θυρωρεῖόν των. Καὶ δὲν ἠμποροῦσε παρὰ νὰ περάσῃ ἀπὸ ἐκεῖ ἡ Ἀνδρέα, διὰ νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν θύραν μὲ τὰ κάγκελλα.

Ἔκρινε λοιπὸν φρόνιμον ν' ἀφίσῃ νὰ περάσῃ τοὐλάχιστον μία ὥρα, πρὶν κάμῃ τὸ τόλμημα νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸν πύργον. Ἔπεσε, μὲ τὰ ροῦχά της, εἰς τὸ κρεββάτι, καὶ μὲ ἄκραν ἀνυπομονησίαν ἐπερίμενε νὰ περάσῃ ἡ ὥρα· ἐν τῷ μεταξὺ κατεγίνετο πῶς νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἐλεεινήν της φυγὴν μὲ κάθε εἶδους δικαιολογίας, ἀπελπιστικώτατα γελοίας καὶ ἀνοήτους.

Αἰὼν ὁλόκληρος τῆς ἐφάνη ἐκείνη ἡ ὥρα, ἕως ὅτου περάσῃ. Ἐσηκώθη τότε, ἐπῆγε πρὸς τὴν θύραν τοῦ δωματίου καὶ τὴν ἄνοιξε μὲ ἀπείρους προφυλάξεις, σὰν τὸν κλέπτην ποῦ φεύγει, ἀφοῦ ἔκαμε τὴν κλεψιάν του.

Ἐνῷ ἐπροσπαθοῦσε νὰ τὴν ξανακλείσῃ μὲ τὰς ἰδίας ἀνησύχους προφυλάξεις, ἐνθυμήθη ἐξαφνα ὅτι πολὺ ὀλίγα χρήματα εἶχεν ἡ τσέπη της. Ἀλλά, διὰ νὰ κάμῃ τέτοιο ταξεῖδι, τῆς ἐχρειάζοντο χρήματα, πολλὰ χρήματα!

Ἐστάθη σὰν ἀπολιθωμένη ἀπὸ τὴν τρομάρα της, ποῦ δὲν εἶχε συλλογισθῇ αὐτὴν τὴν τόσον σοβαρὰν λεπτομέρειαν. Ἦτο λοιπὸν τῆς μοίρας της, τὴν στιγμὴν ποῦ εἶχε λάβῃ τόσον καλὰ τὰ μέτρα της, νὰ μὴν ἠμπορέσῃ νὰ τὰ βάλῃ εἰς ἐνέργειαν, διότι τῆς ἔλειπαν μερικὰ εἰσοσόφραγκα;

Ἔχασε τὸ θάρρος της μὲ αὐτὴν τὴν ἀνακάλυψιν, ἡ ὁποία διεκινδύνευε τὰ πάντα, καὶ εἰσῆλθε πάλιν εἰς τὸ δωμάτιόν της· ἔπεσεν ἐπάνω εἰς μίαν καρέκλαν καί, ἀφοῦ ἔβαλεν εἰς τὰ πόδια της τὴν βαλίτζαν της, ἤρχισε νὰ συλλογίζεται τί μέσον νὰ εὕρῃ διὰ νὰ ἐξομαλύνῃ αὐτὴν τὴν δυσκολίαν.

— Τί τρελλὴ ποῦ εἶμαι! εἶπε, καθὼς ἐνεθυμήθη τὰ χρυσᾶ ναπολεόνια, ποῦ ὁπατέρας της δὲν ἠθέλησε νὰ κρατήσῃ καὶ αὐτὴ τὰ εἶχε ρίψῃ μέσα εἰς τὸ κρυστάλλινον βαζάκι, ποῦ ἦτο βαλμένον εἰς τὸ μάρμαρο τοῦ τζακιοῦ. Ἠμπορῶ νὰ μεταχειρισθῶ αὐτὰ τὰ χρήματα. Ἐξ αἰτίας των τάχα δὲν *εἶμαι ὑποχρεωμένη* τώρα νὰ φύγω ἀπὸ τὸν πύργον μας, καὶ δὲν εἶνε, ἑπομένως, δίκαιον, αὐτὰ νὰ μοῦ δώσουν τὸ μέσον νὰ φύγω;

Ἐπλησίασε ψηλαφητὰ πρὸς τὸ τζάκι.

Καθὼς ὅμως ἤπλωνε τὸ χέρι πρὸς τὸ βαζάκι, ἐδίστασεν. Ἐσιχαίνετο, μόλαταῦτα, νὰ ἐγγίσῃ τὰ χρυσᾶ ἐκεῖνα νομίσματα, τοὺς ἀφώνους μάρτυρας τῆς ἐλεεινῆς της πράξεως. Καὶ ὅμως, ἐπειδὴ ἔβλεπεν ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐκτελέσῃ χωρὶς αὐτὰ τὸ ἀνόητον σχέδιόν της, ἀπεφάσισε νὰ τὰ χρησιμοποιήσῃ. Ἔθεσε λοιπὸν μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ εἰς τὸ μικρόν της βαλάντιον καὶ ἔκρυψε τὰ ἄλλα μέσα εἰς τὴν βαλίτζαν.

Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ἐφωδιασμένη μὲ τὰ ἀπαραίτητα ὁδοιπορικὰ ἔξοδα, ἐπήγαινε διὰ δευτέραν φορὰν νὰ διαθῇ τὸ κατῶφλι τοῦ διαμερίσματός της, ὅταν ἤκουσεν ἐκ νέου, ὄπισθεν τῆς θύρας της, ἐν ἐλαφρὸν σύρσιμον φορέματος.

Ἦτο ἡ ὑπηρέτρια, ἡ ὁποία εἶχεν ἀνησυχήσῃ μὲ τοὺς μυστηριώδεις πηγαινοερχομοὺς τῆς νεαρᾶς της κυρίας· ἐπειδὴ δὲ δὲν εἶχε λάβῃ καμμίαν ἀπάντησιν τὴν πρώτην φορὰν ποῦ ἦλθε νὰ τὴν ἐρωτήσῃ, ἤρχετο τώρα διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὁριστικῶς, μήπως τῆς εἶχε συμβῇ τίποτε δυσάρεστον, ἂν ἦτο ἀνάγκη νὰ τὴν περιποιηθῇ, ἢ νὰ στείλῃ νὰ φωνάξῃ τὸν ἰατρόν...

Ἀφοῦ ἐστάθη ἀρκετὴν ὥραν ν' ἀκρασθῇ, χωρὶς ν' ἀντιληφθῇ τὸ ἐλάχιστον σημεῖον ζωῆς, ἐδοκίμασε πάλιν νὰ στρέψῃ τὸ πόμολο τῆς θύρας· τὸ ἔστρεψεν, ἀλλὰ ἡ θύρα ἔμεινε κλειστή.

— Πολὺ παράξενο! ἐψιθύρισεν ἡ Ἀγγέλω, ὅταν εἶδεν ὅτι ματαία ἦτο ἡ ἀπόπειρά της. Φθάνει νὰ μὴν εἶνε ἄρρωστη, ἢ λιγοθυμισμένη... Ὦ! Θεέ μου! ποὺς ξέρει;... πεθαμένη ἴσως...

Ἀπὸ τὸ λεπτὸν ξύλινον χώρισμα, τὰ λόγια ἐκεῖνα, ἂν καὶ εἶχαν ψιθυρισθῇ πολὺ σιγανά, ἔφθασαν εἰς τὴν ἀκοὴν τῆς Ἀνδρέας καὶ τὴν κατετάραξαν. Τὴν συνεκίνησεν ἡ ἀγωνία, ποῦ ἐφαίνετο ὅτι ἐβασάνιζε τὴν ἀφωσιωμένην ὑπηρέτριαν, καὶ ἡ Ἀνδρέα ἦλθεν εἰς τὴν ἀκμὴν νὰ τῆς ἀνοίξῃ καὶ νὰ ἐμφανισθῇ, ἐγκαταλείπουσα δὲ τὸ σχέδιόν της, νὰ περιμείνῃ τὴν πορείαν τῶν πραγμάτων. Εἶδεν ὅμως ὅτι δύσκολον θὰ ἦτο νὰ δώσῃ πιστευτὴν ἐξήγησιν τῆς ἑτοιμασίας της, εἶδεν ὅτι θὰ εὑρίσκετο εἰς στενόχωρον θέσιν ἀπέναντι τῆς ὑπηρετρίας της, καὶ αὐτὸ τὴν ἠμπόδισε νὰ παραδεχθῇ τὴν λύσιν, ἡ ὁποία μόλαταῦτα ἀπὸ πολλὰς θὰ τὴν ἀπήλλασσε ταλαιπωρίας καὶ συμφοράς...

Ἔμεινε λοιπὸν ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν της, περιμένουσα πότε νὰ κουρασθῇ ἡ ὑπηρέτρια νὰ κάμνῃ τὸν φρουρὸν ἐμπρὸς εἰς ἐκείνην τὴν θύραν, τὴν ἀνηλεῶς κλειστήν, καὶ ν' ἀποφασίσῃ ν' ἀπομακρυνθῇ. Ἐπερίμενε ὥραν πολλήν, γεμάτη ἀπὸ ἀνυπομονησίαν. Ἐπὶ τέλους, κατὰ τὰ μεσάνυκτα, κρότος πνιγμένων βημάτων τὴν εἰδοποίησεν ὅτι ἡ Ἀγγέλω εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν σκοπιάν της.

Ἐξῆλθε τότε, καὶ διὰ νὰ ἐμποδίσῃ ν' ἀνακαλυφθῇ πολὺ γρήγορα ἡ ἀπουσία της, ἐκλείδωσε τὴν θύραν τοῦ δωματίου της κ' ἔβαλε τὸ κλειδὶ εἰς τὴν τσέπην της.

Ὦ! πῶς ἐκτυποῦσεν ἡ καρδιά της, καθὼς ἐπερνοῦσεν ἐμπρὸς ἀπὸ τὰ δωμάτια τοῦ πατέρα της, ὁ ὁποῖος πάντοτε τόσον τρυφερὰ τὴν εἶχεν ἀγαπήσῃ. Ἐστάθη διὰ μίαν στιγμήν, καὶ εἰς τὸ διάστημα αὐτῆς τῆς στιγμῆς τὴν ἐκυρίευσε μία ἀκατανίκητος ἐπιθυμία νὰ εἰσέλθῃ, διὰ νὰ τὸν ἰδῇ διὰ τελευταίαν φορὰν πρὶν φύγῃ. Δυστυχῶς ὅμως δι' αὐτήν, εὑρῆκε τὸ θλιβερὸν θάρρος ν' ἀντισταθῇ εἰς τὴν καλὴν αὐτὴν παρόρμησιν, καὶ πρὸς δικαιολογίαν της ἐσκέφθη ὅτι, ἂν ἔμβαινεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὁ πατέρας της βεβαίως θὰ τὴν ἐδέχετο μὲ ψυχρότητα, ἴσως μάλιστα καὶ μὲ θυμόν, ἀφοῦ δὲν τῆς εἶχε δώσῃ τὸ δικαίωμα νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιόν του πρὶν αὐτὸς τὴν καλέσῃ. Ἀπεμακρύνθη λοιπὸν γρήγορα-γρήγορα, βαδίζουσα μὲ τὲς μύτες τῶν ποδιῶν της, διὰ νὰ μὴν ἑλκύσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ ἀρρώστου, ἂν τυχὸν δὲν ἦτο ἀκόμη ἀποκοιμισμένος.

Οἱ διάδρομοι ἦσαν ἔρημοι, καθὼς καὶ ἡ σκάλα καὶ τὰ προπύλαια· ἔφθασε λοιπὸν χωρὶς κανὲν ἐμπόδιον ἕως τὸ ἄνδηρον τοῦ κήπου. Ἐκεῖ πλέον ἦτο προφυλαγμένη, τοὐλάχιστον τὸ ἐνόμιζε, μὲ τὸ σκότος τῆς νυκτός, ἀπὸ τὸν φόβον μήπως τὴν ἀναγνωρίσῃ κάποιος ποῦ θὰ ἐτύχαινε νὰ εὑρεθῇ εἰς τὸ πέρασμά της.

Εὑρῆκε τὸ τρικυκλόν της εἰς τὸ μέρος ὅπου τὸ εἶχεν ἀφήσῃ κατὰ τὴν ἐπάνοδόν της ἀπὸ τὸν περίπατον, ποῦ εἶχε κάμῃ μὲ τὸν Ἄνδην. Ἐκρέμασε τὴν βαλίτζα της ὀπίσω ἀπὸ τὸ τρικυκλον καὶ ἤρχισε νὰ ποδηλατῇ προσεκτικὰ εἰς τὴν δενδροστοιχίαν, μένουσα ὅσον τὸ δυνατὸν κοντὰ εἰς τὴν προστατευτικὴν σκιὰν τῶν δένδρων, τὰ ὁποῖα ἦσαν δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ τοῦ στενοῦ δρόμου.

«Ἡ θύρα ἔμεινε κλειστή...» (Σελ. 157, στ. α'.)

Ἔπρεπε τώρα νὰ περάσῃ ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ θυρωρεῖον. Ἄ! τί φόβος, μὴν τύχῃ κ' ἐξυπνήσουν ὁ κὺρ-Λαμῆς καὶ ἡ κυρὰ-Λαμῆ, μήπως σηκωθοῦν καὶ ζητήσουν νὰ ἰδοῦν πόθεν προήρχετο αὐτὸς ὁ κρότος, ποῦ θὰ ἤκουαν!

Πῶς νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἔξοδόν της μὲ τὸ τρίκυκλον, αὐτὴν τὴν ὥραν τῆς νυκτός!

Ὁ φόβος της ὅμως δὲν ἔγινε πρᾶγμα· οἱ κάτοικοι τοῦ θυρωρείου, βυθισμένοι εἰς τὸν βαθὺν ὕπνον των, ἦτο ἀδύνατον νὰ ὑποπτευθοῦν ὅτι ἡ καγκελλωτὴ θύρα, τὴν ὁποίαν εἶχαν ἐντολὴν νὰ προσέχουν, ἔμελλε ν' ἀνοιχθῇ ἀπὸ τὴν μικρήν των κυρίαν, ποῦ εἶχε πάρῃ δρόμον διὰ τὸ ἄγνωστον, καὶ νὰ διευκολύνῃ αὐτὴ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς τρελλῆς ἀνταρσίας της...

Ἡ Ἀνδρέα ἐπέρασε τὸ κατῶφλι τῆς θύρας μὲ ἄκραν συγκίνησιν, καὶ μετὰ δύο στιγμὰς εὑρέθη εἰς τὸν ἐξοχικὸν δρόμον.

Ἦτο Σεπτέμβριος· αἱ νύκτες εἶχαν ἀρχίσῃ νὰ γίνωνται ψυχραί. Εἰς τὸν οὐρανὸν μυριάδες ἄστρων ἔλαμπαν σὰν διαμάντια, ἀλλὰ ἡ μακρυνή των λάμψις δὲν ἦτο ἀρκετὴ ὥστε νὰ διαλύσῃ τὰ σκότη ποῦ ἐσκέπαζαν, σὰν ἀπέραντος μαῦρος πέπλος, τὴν ἀποκοιμισμένην ἐξοχήν.

Εἰς πᾶσαν ἄλλην περίστασιν, ἡ δεσποινὶς Δεβουσὺ θὰ ἐφοβεῖτο νὰ εὑρεθῇ μόνη ἔξω, τόσον ἀργά, τὴν νύκτα· ἦτο ὅμως παραπολὺ συγχισμένη, παραπολὺ ἐβιάζετο νὰ διανύσῃ ὅσον τὸ δυνατὸν μεγαλήτερον διάστημα, καὶ ἡ ψυχή της τώρα ἦτο ἀπρόσβλητος ἀπὸ τὸν φόβον.

Ὁ δρόμος ἦτο εὐθὺς καὶ ὁμαλός, καὶ ἡ ταχύτης τοῦ τρικύκλου της δὲν συνήντησε καμμίαν ἀνωμαλίαν τοῦ ἐδάφους διὰ νὰ γίνῃ βραδυτέρα. Καὶ ὅμως, πόσην ὥραν ἔκαμε διὰ νὰ διατρέξῃ αὐτὰ τὰ δέκα χιλιόμετρα! Ποτὲ ἄλλοτε ὁ σταθμὸς τοῦ Σινόν, ὅπου εἶχεν ἔλθῃ κάποτε μὲ τὸ ἀμάξι, μαζὶ μὲ τὸν πατέρα της, δὲν τῆς εἶχε φανῇ τόσον μακρυνός!

Καὶ δὲν ἀπεῖχε πλέον ἀπὸ ἐκεῖ παρὰ διακόσια ἕως τριακόσια μέτρα, ὅταν τὸ σφύριγμα μιᾶς ἀτμαμάξης τὴν ἔκαμε ν' ἀνατριχιάσῃ. Ἕνα τραῖνον, τὸ ὁποῖον ἔκαμνε τὸ ἔδαφος νὰ σαλεύῃ, ἐπερνοῦσε μὲ ὑπόκωφα μουγγρητὰ εἰς τὸ ἀνάχωμα ἐπάνω, καὶ μετ' ὀλίγα λεπτὰ εἰσήρχετο εἰς τὸν σταθμόν, ὅπου ἐσταματοῦσεν.

— Σινόν! τρία λεπτά!—ἤκουσεν ἡ

Ἀνδρέα τὸν ὁδηγὸν νὰ φωνάζῃ, τὴν στιγμὴν ποῦ αὐτὴ ἐπέζευεν ἐμπρὸς εἰς τὴν μεγάλην εἴσοδον τῆς αἰθούσης τῶν ἐπιβατῶν.

Τρία λεπτὰ θὰ ἐστάθμευε τὸ τραῖνον! Θὰ εὕρισκεν ἆρά γε τὸν καιρὸν νὰ βγάλῃ εἰσιτήριον; Θὰ τῆς ἔδιδαν κι' ὅλας εἰσιτήριον, ἢ μήπως θὰ τῆς ἔφερναν δυσκολίας; Ἄ! τόσον τὸ χειρότερον, ἂς μὴν πάρῃ εἰσιτήριον! Δὲν ἦτο καθόλου εὐχάριστον, νὰ κάμῃ τόσον δρόμον διὰ νὰ ἰδῇ τὸ τραῖνον νὰ φεύγῃ χωρὶς αὐτήν!

Ἔλυσε μὲ πυρετώδη βίαν τὰ λωρία ποῦ ἐκρατοῦσαν τὴν βαλίτζαν της δεμένην εἰς τὴν σέλλαν τοῦ τρικύκλου της· ἔπειτα, ἀφοῦ ἐγκατέλειψε τὸ τρίκυκλον εἰς τὸ πεζοδρόμιον, ἐπέρασεν ἀπὸ τὸν πυλῶνα καὶ ἔδραμε πρὸς τὴν μακρὰν σειρὰν τῶν βαγονίων, ποῦ ἦσαν ἕτοιμα πρὸς ἀναχώρησιν.

Ὅλη ἡ προσοχὴ τῶν ὑπαλλήλων τοῦ τραίνου καὶ τῶν ὑπαλλήλων τοῦ σταθμοῦ, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἀληθινὰ ὀλίγοι ἦσαν ἐκεῖ διὰ τὴν νυκτερινὴν ὑπηρεσίαν, ἦτο προσηλωμένη εἰς ἓν πελώριον καὶ βαρὺ κιβώτιον, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ φορτωθῇ εἰς τὸ βαγόνι τῶν ἀποσκευῶν. Ἡ Ἀνδρέα εὑρῆκε τὴν εὐκαιρίαν ν' ἀναβῇ τότε, γρήγορα-γρήγορα, εἰς ἓν διαμέρισμα τῆς πρώτης θέσεως, ποῦ ἦτο ἀνοικτὸν ἐμπρός της, καὶ νὰ κλείσῃ πάλιν γρήγορα-γρήγορα τὴν θύραν.

Ὅταν, μετὰ τὴν ἀργοπορίαν τῶν δύο ἢ τριῶν λεπτῶν, ποῦ ἐπροξένησεν ἡ κοπιαστικὴ ἐκείνη φόρτωσις, τὸ τραῖνον ἐξεκίνησε πάλιν ἀπὸ τὸν σταθμόν, ἡ Ἀνδρέα ἠδυνήθη ν' ἀναπνεύσῃ ἐλεύθερα. Κανεὶς δὲν εἶχεν ἀντιληφθῇ τὴν παρουσίαν της, καὶ ἦτο τώρα βεβαία ὅτι θὰ ἠδύνατο χωρὶς δυσκολίαν νὰ φθάσῃ...

Νὰ φθάσῃ, ποῦ; Καὶ αὐτὴ δὲν τὸ ἐγνώριζεν ἀκόμη. Ἕως τότε δὲν εἶχε κάμῃ ταξείδια παρὰ μερικά, ἀργὰ καὶ ποῦ, μὲ τὸν πατέρα της, καὶ δὲν εἶχε πολλὴν πεῖραν τῶν δρομολογίων τῶν τραίνων. Ἀλλ' αὐτὴν τώρα κυρίως τὴν ἐνδιέφερε νὰ παρενθέσῃ ὅσον τὸ δυνατὸν μεγαλητέραν ἀπόστασιν μεταξὺ τοῦ ἑαυτοῦ της καὶ τῆς πατρικῆς οἰκίας. Εἶχεν ἰδῇ ἕνα τραῖνον ἕτοιμον πρὸς ἀναχώρησιν, καὶ εἶχεν ἀναβῇ χωρὶς νὰ συλλογισθῇ ποίαν διεύθυνσιν θὰ ἔπαιρνε τὸ τραῖνον, διότι ἐγνώριζεν ὅτι, ἀφοῦ «ὅλοι οἱ δρόμοι πηγαίνουν εἰς τὴν Ρώμην», ἠμποροῦν κάλλιστα νὰ πηγαίνουν καὶ εἰς τὸ Παρίσι!

Πῶς ἐκτυποῦσεν ἡ καρδιά της καθὼς ἐσυλλογίζετο ὅτι κάθε στροφὴ τῶν τροχῶν τῆς ἁτμαμάξης τὴν ἀπεμάκρυνεν ἀπὸ τὴν Λεπτοκαρυάν, καὶ ἐπομένως τὴν ἀπεμάκρυνε καὶ ἀπὸ τὸν μισητὸν ἐκεῖνον ἐξάδελφον, τὸν ἐξάδελφον ποῦ ἡ κακή της μοῖρα εἶχε φέρῃ εἰς τὸν δρόμον της, διὰ νὰ κάμῃ μελανὴν τὴν ζωήν της, διὰ νὰ τὴν ἀνατρέψῃ ἀπὸ τὸ βάθρον, ὅπου ἡ τυφλὴ στοργὴ τοῦ πατέρα της τὴν εἶχεν ὑψώσῃ! Μάλιστα, προτιμότερον δι' αὐτὴν ἦτο νὰ φύγῃ, νὰ φύγῃ μακράν, πολὺ μακράν, παρὰ ν' ἀνεχθῇ αὐτὸν τὸν ἐξευτελισμόν!...

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

Η ΠΟΡΤΟΚΑΛΟΦΛΟΥΔΑ

— Αἵ! μικρέ! μὴν τὰ πετᾷς στὸ πεζοδρόμιο, τὰ φλούδια!...

Ὁ μικρός, ποῦ ἐκαθάριζε τὸ πορτοκάλι, καθὼς ἀνέβαινε τὴν ὁδὸν Σόλωνος, ἔστρεψε νὰ ἰδῇ. Ἐβιάζετο νὰ τὸ φάγῃ γρήγορα, πρὶν φθάσῃ εἰς τὸ σπίτι, διότι ἐκεῖ θὰ ἤθελαν μερτικὸ καὶ ἡ Χρυσοῦλα καὶ ἡ Μαρίκα, τ' ἀδελφάκια του.

— Αἵ, μικρέ! εἶπε πάλιν ἡ φωνή.

Ἦτο μία ξένη κυρία.

— Καὶ τί πειράζει ποῦ τὰ πετῶ; — ἀπήντησεν ὁ μικρὸς μὲ τὸ πορτοκάλι.

— Κἄποιος 'μπορεῖ νὰ τὰ πατήσῃ, καὶ νὰ γλυστρήσῃ νὰ σπάσῃ τὸ πόδι του...

— Ἂς προσέχῃ, νὰ μὴν τὰ πατήσῃ! ἀπήντησεν ὁ μικρὸς μὲ αὐθάδειαν δύο φορὰς πιὸ μεγάλην ἀπὸ τὸ ἀνάστημά του... Τὰ δικά μου τὰ πόδια δὲν ἔχουν φόβο!

Καὶ ἀπεμακρύνθη, μὲ τὸ πορτοκάλι εἰς τὸ στόμα...

Ὅταν τὸ ἀπόγευμα ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὸ σχολεῖον, βιαστικὸς καὶ γρήγορος, διὰ ν' ἁρπάξῃ τὴν φέτα τὸ ψωμὶ μὲ τὲς σταφίδες καὶ τὰ καρύδια, μόλις ἤνοιξε τὴν θύραν, εὑρέθη μέσα στὰ πόδια τοῦ ἰατροῦ.

— Πιὸ σιγά, μικρέ μου! τοῦ ἐφώναξεν ὁ ἰατρός, ἐνῷ τὸν ἔπιανεν ἀπὸ τοὺς ὤμους διὰ νὰ μὴν πέσῃ. Πρόσεχε μὴ σπάσῃς κανένα ἄλλο πόδι... Ἀρκεῖ ἕνα σπασμένο στὸ σπίτι σας!

Καὶ ἔφυγεν.

Ὁ μικρὸς Νῖκος ἐστάθη μὲ ἀπορίαν. «Νὰ μὴ σπάσῃ κι' ἄλλο πόδι!» Τί ἐννοοῦσεν ὁ γιατρός;

Ἡ ἀπορία του ὅμως δὲν διήρκεσε πολύ. Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐφάνη ἡ μητέρα του μὲ τὸ μωρό των, ποῦ ἔκλαιε, σὰν νὰ εἶχε πολλὴν ὥραν μείνῃ, χωρὶς νὰ τὸ περιποιηθοῦν.

— Νά, Νῖκο, εἶπε. Κράτησε λίγο τὸ μωρό... Ὢχ! Θεέ μου, τί δυστυχία μᾶς ἦλθε! Ὁ πατέρας σου ἐγλύστρησε σὲ μιὰ πορτοκαλόφλουδα κ' ἔσπασε τὸ πόδι του!

Σὲ μιὰ πορτοκαλόφλουδα!... Ὀλίγον ἔλειψε ν' ἀφίσῃ ὁ Νῖκος τὸ μωρὸ νὰ πέσῃ ἀπὸ τὰ χέρια του, ὅταν ἤκουσεν αὐτὰ τὰ λόγια.

— Πρόσεχε! τοῦ εἶπεν ἡ μητέρα. Δὲν ἄκουσες ποτέ σου, τί ἐπικίνδυνο πρᾶγμα εἶνε αἱ πορτοκαλόφλουδες στὸ πεζοδρόμιο; Εἶνε θαῦμα πῶς δὲν γίνονται περισσότερα δυστυχήματα. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι ἐσὺ ποτὲ δὲν θὰ κάνῃς τέτοιο πρᾶγμα, ὕστερα ἀπὸ αὐτὸ ποῦ ἐπάθαμε... Ποιὸς ξέρει ποιὸ ἀσυλλόγιστο παιδὶ εἶχε πετάξῃ ἐκείνη τὴν πορτοκαλόφλουδα!

Καὶ ἀνέβη τὴν σκάλαν ἡ μητέρα.

Ὁ Νῖκος ἔμεινε συλλογισμένος. Καὶ ὅσον ἐσυλλογίζετο, τόσον ἐμεγάλωνεν ἡ παραζάλη του. Μήπως ἦτο καμμιὰ ἀπὸ τὶς πορτοκαλόφλουδες ποῦ εἶχε πετάξῃ ὁ ἴδιος;...

Ὅταν εἶδε τὴν μητέρα του νὰ πλησιάζῃ πάλιν, δὲν ἐκρατήθη καὶ τὴν ἠρώτησε.

— Ποῦ ἔσπασε ὁ πατέρας τὸ πόδι του;

— Μά, στὸ καλάμι τῆς γάμπας... ἀπήντησεν ἡ μητέρα.

Ἄλλο ἤθελε νὰ μάθῃ ὁ Νῖκος· δὲν ἐτόλμησεν ὅμως νὰ κάμῃ δευτέραν ἐρώτησιν, κ' ἐπερίμενε διὰ νὰ τὸ μάθῃ...

Ἀργὰ τὸ βράδυ, τὸν ἄφησαν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πατέρα, ὁ ὁποῖος εἶχε τώρα ἡσυχάσῃ ὀλίγον ἀπὸ τοὺς πόνους.

— Πατέρα! εἶπε δειλὰ-δειλά, ἐνῷ τὰ μάτια του ἦσαν βουρκωμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα.

— Αἵ, Νῖκο! μὴ φοβᾶσαι, θὰ μοῦ περάσῃ. Τὸ κακὸ μόνον εἶνε ὅτι θ' ἀναγκασθῶ νὰ μείνω ἐνάμισυ μῆνα τοὐλάχιστον στὸ κρεββάτι... Καὶ τὰ χρήματά μας εἶνε πολὺ ὀλίγα!

— Καὶ ποῦ ἔπεσες, πατέρα, καὶ τὸ ἔσπασες; — ἔβαλεν ὅλα του τὰ δυνατὰ διὰ νὰ προφέρῃ ὁ Νῖκος.

— Ἔπεσα, καθὼς ἔστρηβα τὴν ὁδὸν Σόλωνος... Ἐγλύστρησα σὲ μιὰ πορτοκαλόφλουδα... Ἄχ! καὶ νὰ ἤξευρα ποιὸς μάγκας εἶχε πετάξῃ ἐκεῖνα τὰ φλούδια στὸ πεζοδρόμιο!

Ὁ Νῖκος ἐκατέβασε τὸ κεφάλι. Ἤθελε νὰ ὁμολογήσῃ τὸ σφάλμα του, ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ πατέρα του, τοῦ ἔλειψε τὸ θάρρος. Εἶδεν ὅτι κανένας δὲν ἐγνώριζεν ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ αἴτιος τῆς συμφορᾶς, ὅτι κανένας δὲν θὰ τὸ ἐμάνθανεν, ἂν δὲν τὸ ἔλεγε μόνος του. Ἀλλὰ ἡ συνείδησίς του δὲν τὸν ἄφινεν ἥσυχον. Ποῦ πλέον τὰ τρελλὰ γέλια του καὶ τὰ παιγνίδια του!... Ἦτο σοβαρός, συλλογισμένος, ὅσον καιρὸν διήρκεσεν ἡ ἀσθένεια τοῦ πατέρα του.

Ἐπὶ τέλους, ὁ πατέρας ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ κρεββάτι. Τὸ πόδι του εἶχε γίνῃ καλά.

— Καλὰ τὰ πᾶμε! εἶπε εἰς τὸν Νῖκον, ἐνῷ ἐστηρίζετο εἰς τὸν ὦμόν του κ' ἐδοκίμαζε νἀπεριπατήσῃ. Ὀλίγες ἡμέρες ἀκόμη, καὶ δὲν θὰ φαίνεται διόλου... Ἤθελα σήμερα, ποῦ εἶνε Κυριακή, νὰ σ' ἔπαιρνα νὰ πᾶμε στὸν Ζωολογικὸν κῆπον. Ἀλλὰ θὰ περάσουν πολλὲς Κυριακές, καϋμένε Νῖκο. Δὲν μᾶς περισσεύουν τώρα διὰ περιττὰ ἔξοδα... Καὶ ὅμως, δὲν ἔπρεπε νὰ στερηθῇς ἐσὺ τὴν διασκέδασίν σου, ἐξ αἰτίας τῆς ἀπροσεξίας ἑνὸς ἄλλου παιδιοῦ...

Τὸ πρόσωπον τοῦ Νίκου ἤλλαξε χίλια χρώματα, ὅταν ἤκουσεν αὐτὰ τὰ λόγια. Ἔπεσε, μὲ δάκρυα καὶ θρήνους, εἰς τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα του:

— Δὲν ἤτανε πατέρα ἄλλο παιδί... Ἤμουν... ἤμουν ἐγώ! Ἀλλὰ ποτέ, ποτὲ πιὰ δὲν θὰ τὸ ξανακάμω!

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Στενογραφημένα ψέμματα.

Ὁ Ἀνανίας ἔμαθε καὶ στενογραφίαν. Καὶ τὸ *πρωτόλειον* τῆς στενογραφικῆς του δεινότητος εἶνε ἡ ἑξῆς κουβέντα δύο μαθητριῶν, ποῦ συνηντήθησαν εἰς ἕνα τρὰμ τῆς ὁδοῦ Σταδίου:

— Καλέ, τί ἔγινες; *Ἔφαγα* τὸν κόσμο γιὰ νὰ σ' εὕρω!

— Ἀμ' ἐγώ... *Ἐκόπηκαν* τὰ πόδια μου, ὥς που νὰ σὲ προφθάσω!

— Καὶ πῶς τὰ περνᾷς; *Διπλῆ* ἔγινες ἀπὸ τὴν ἄλλη φορά....

— Ὄχι δά! Ἡ Ἑλένη λέγει πῶς κοντεύω νὰ γίνω σὰν *τσίρος*. Ἔχω *πουντιάσῃ* μ' αὐτὸν τὸν καιρό!

— Κ' ἐγώ, καϋμένη, *πάω νὰ πεθάνω* ἀπὸ τὸ συνάχι!

— Ἐμένα, *μοῦ βγῆκε* ὁ λαιμός μου ἀπὸ τὸ βῆχα!

— Καὶ ποῦ νὰ 'δῇς τὸ σπίτι μας; Σωστὸ *νοσοκομεῖο!*

— Οὔφ! πόσο ἀργεῖ τὸ τράμ! Ἕναν *αἰῶνα* θέλει γιὰ νὰ κάνῃ δέκα βήματα.

— Τὰ πόδια μου εἶνε *ξυλιασμένα!*.. Δὲν πιστεύω νὰ φθάσουμε *τοῦ χρόνου* στὸ Σύνταγμα.

— Ἀλήθεια... τί γίνεται ἐκεῖνο τὸ ξόανο, ἡ συμμαθήτριά σου; *Κρατεῖ* ἀκόμα *ὑψηλὰ* τὴν μύτη της;

— Ἄ! τῆς *ἔπεσε ἡ μύτη*, ἀπὸ τότε ποῦ *ἔφαγε* τὴν νοῦλα στὰς ἐξετάσεις...

— Ἔτσι βέβαια... Οὔφ! πόσο ἀργεῖ αὐτὸ τὸ τράμ! Ἄλλη φορά, νὰ *μὲ κρεμάσουν*, δὲν ξαναναβαίνω.

— Ἀλήθεια! Κ' ἐμένα θὰ μοῦ *κρεμάσουν* τὸ κουτάλι στὸ σπίτι.

— Κοντεύω νὰ *σκάσω* πιά!...

... Ἐδῶ σταματοῦν τὰ στενογραφημένα πρακτικὰ τοῦ Ἀνανία, τὰ ὁποῖα εἰς κάθε φράσιν περιέχουν κ' ἕνα ψέμμα. Καὶ ὅμως πόσα τέτοιου εἴδους ψέμματα λέμε ὅλοι μας καθημερινῶς εἰς τὴν συνομιλίαν, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιλαμβανώμεθα!.

Παγώνουν... ἀπὸ τὴν φωτιά!

Θὰ σᾶς φανῇ παραδοξολογία, ἀπὸ ἐκείνας ποῦ ἔχει στενογραφήσῃ παραπάνω ὁ Ἀνανίας, καὶ ὅμως εἶνε ἀλήθεια: ὁ ἄνθρωπος ποῦ τυχὸν πεθαίνει ἀπὸ κάψιμο ἢ ἀπὸ φλόγας πυρκαϊᾶς, πεθαίνει ἀπὸ τὸ κρύο! Διότι δὲν προξενοῦν τὸν θάνατον τὰ ἐγκαύματα ποῦ θὰ πάθῃ τὸ σῶμά του ἐξωτερικῶς, ἀλλὰ ὁ κλονισμὸς τοῦ νευρικοῦ του συστήματος, ὁ ὁποῖος τόσον ἄσχημα ἐξαρθρώνει τὸν θερμοπαραγωγικὸν ὀργανισμὸν τοῦ σώματος, ὥστε ἡ θερμοκρασία τούτου πίπτει εἰς βαθμόν, ὅπου εἶνε ἀδύνατον ὁ ἄνθρωπος νὰ ζήσῃ. Συμβαίνει δὲ αὐτὴ ἡ πτῶσις τῆς θερμοκρασίας ὄχι μόνον ἀπὸ τὸ κάψιμον, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἄλλα δυστυχήματα. Δι' αὐτὸ εἶνε ἀνάγκη, εἰς ὅλα τὰ αἰφνίδια δυστυχήματα, ποῦ μένει ἀναίσθητος καὶ ἀρχίζει νὰ κρυώνῃ ὁ παθών, νὰ τὸν σκεπάζωμεν μὲ ζεστὰ σκεπάσματα ἢ νὰ προσπαθῶμεν μὲ ἐντριβὰς καὶ ἄλλα τεχνητὰ μέσα νὰ διατηρήσωμεν τὴν κανονικὴν θερμοκρασίαν τοῦ σώματός του.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ *Κουφιοκεφαλάκης* ἠκούσθη λέγων πρὸς τὸν ὑποδηματοποιόν του:

— Χθὲς μοῦ 'πῆρες μέτρο γιὰ κίτρινα παπούτσια, ἀλλὰ μετενόησα. Πάρε μου τώρα μέτρο γιὰ μαῦρα!...

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζήτω ἡ Ἑλλὰς

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ

Πρώτη-πρώτη ἡ *Ἀνθοῦσα Νεότης*, ἐγκρίνουσα τὴν πρότασιν τῆς *Προσφιλοῦς Ἀναμνήσεως*, μοῦ ἔστειλε 1 δραχμὴν ὑπὲρ τῶν προσφύγων. Εὐγέ της!

Ἔπειτα ἔλαβα ἀπὸ μίαν φίλην μου ἐξ Ἀθηνῶν τὴν ἑπομένην ἐπιστολήν:

Φιλτάτη Διάπλασις,

«Εἰς τὸ 19ον φυλλάδιον ἀνέγνωσα τὴν ἔκκλησιν ὑπὲρ τῶν προσφύγων, ἥτις μὲ συνεκίνησεν ὑπερβολικά.

»Διὰ τοῦτο σᾶς ἀποστέλλω ἐσωκλείστως Δραχμὴν Μίαν ἀπὸ τὰς μικρὰς οἰκονομίας μου, τὴν ὁποίαν ἀντὶ νὰ σπαταλήσω διὰ γλυκίσματα καὶ παιγνίδια, παρακαλῶ νὰ διαθέσητε ὑπὲρ τῶν ἀτυχῶν μικρῶν τῶν ὁμογενῶν προσφύγων, πρὸς ψυχαγωγικὴν τέρψιν αὐτῶν.

»*Σᾶς ἀσπάζομαι ἡ μικρά σας συνδρομήτρια*

»***Ἄϊραμ Ὑορύγρανα***».

ΔΕΝ ἐνόησα καλὰ τὴν ἐρώτησίν σου, *Ζήτω ἡ Ἑλλάς*. Τί θὰ 'πῇ *μαλλιαρὴ* γλῶσσα καὶ τί θὰ 'πῇ *μαλλιαρὴ* ποίησις; Καὶ ποῖος ἠρνήθη ποτὲ εἰς τὸν ποιητὴν καὶ τὸν συγγραφέα τὸ δικαίωμα νὰ μεταχειρίζεται καὶ λέξεις ἰδικάς του; Δὲν πιστεύω νὰ εἶνε μαλλιαροὶ ὅλοι ὅσοι πλάττουν λέξεις ἰδικάς των, καὶ μόνον διὰ τοῦτο. Εἰμπορεῖ νὰ εἶνε ὁ κ. Μελαγχροινός, ἀλλ' ὁ Σολωμὸς δὲν εἶνε. Ὁ Σολωμὸς κάπου λέγει: «Νερὰ καθαροφλοίσβιστα, γλυκύτατα καὶ κρῦα...» Ἐκεῖνο τὸ *καθαροφλοίσβιστα* εἶνε λέξις δική του. Ἀλλὰ τί ὡραία λέξις! Τέτοιες μόνον οἱ ποιηταὶ ἔχουν τὴν δύναμιν, — καὶ τὸ δικαίωμα — νὰ πλάττουν.

Ὡραιότατα ὅσα μοῦ γράφεις περὶ τῆς «Ὀδυσσείας», *Βασίλισσα τῶν Ἀνθέων*. Ἐκεῖνο ἀκριβῶς τὸ ἀπόγευμα, ποῦ ἐδόθη πρὸς χάριν σας τὸ ὀρατόριον, κ' ἐπήγατε εἰς τὸ Ὠδεῖον Λόττνερ ὅλαι αἱ Ἀρσακειάδες, ἐπῆγε καὶ ὁ διευθυντής μας κ. Παπαδόπουλος, ὁ ὁποῖος ἔμεινεν ἐπίσης καταγοητευμένος, καὶ σὲ συγχαίρει διότι τόσον τεχνικὰ ἐκφράζεις τὰς ἐντυπώσεις σου ἐκ τῆς θαυμασίας μουσικῆς.

Τὸ *Μαργαριταρένιο Δάκρυ* δὲν μοῦ ἔγραψε τὴν προηγουμένην ἑβδομάδα, παρὰ τὴν ὑπόσχεσίν του, διότι κατεγίνετο νὰ συνθέσῃ κάτι «στιχάκια» ἐπὶ τοῦ ψευδωνύμου του. Τὰ στιχάκια ἐτελείωσαν, καὶ ἰδοὺ αὐτά:

Εἶμαι δάκρυ καὶ θὰ λάμπω
Στοῦ φτωχοῦ τὴ συμφορά,
Μὰ μὲ πιὸ μεγάλη λάμψι
Στῆς πατρίδος τὴ χαρά.

Εἶμαι δάκρυ καὶ θὰ σβύνω
Κάθε δάκρυ ποῦ θὰ ἰδῶ,
Μὲ τἀδέλφια θὰ μοιράζω
Κάθε πόνο καὶ καϋμό.

Πῶς σᾶς φαίνονται; Δὲν εἶνε εὔμορφα; Τὰ συγχαρητήριά μου, *Μαργαριταρένιο Δάκρυ!*

Ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν, ***Κίρκη***, τὴν ὁποίαν ἔφερεν εἰς τὸ γραφεῖόν μου ὁ σεβαστός θεῖός σου. Δυστυχῶς, ἐκείνην τὴν ὥραν ἔλειπα, καὶ δὲν ἠμπόρεσα νὰ τὸν ἰδῶ καὶ νὰ τὸν συγχαρῶ διὰ τὴν λαμπρὰν ἀνεψιάν του, ἡ ὁποία τόσον μὲ ἐνθουσιάζει μὲ τὰς ἐπιστολάς της.

Καὶ ποιὸ σπίτι φέτος, *Χάμκω*, μ' αὐτὸ τὸν φοβερὸ χειμῶνα δὲν εἶχε ἀρρώστειες!... Χαίρω ποῦ εἶσθε τώρα στὸ σπίτι σας καλὰ καὶ ποῦ μπόρεσες ἐπιτέλους νὰ μοῦ γράψῃς. Ἀλήθεια, ἤκουσες κ' ἐσὺ τὴν *Δούκισσαν τῶν Σαλώνων*, ὅταν ἀπήγγειλε τὸ «Μῖσος»; Μοῦ λέγουν ὅτι τὸ ἀπήγγειλε θαυμάσια.

Ἡ *Κόρη τῶν Κυμάτων* μοῦ στέλλει αὐτὸ τὸ ἰδιόρρυθμον τετράστιχον:

Πρωταπριλιά, τῆς ἄνοιξης ἡ μέση,
Ἀνθόσπαρτοι μυρίζουνε οἱ κῆποι,
Καὶ ὅλοι τὸ μυαλό τους βασανίζουν,
Ποιὸ ψέμμα ἕνας 'στὸν ἄλλονε νὰ εἴπῃ.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος (φρ. 1.) Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1907. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: *Χιακὴ Ἡρωΐς*, κ. (+.-:) *Γοτθικὸς Πύργος*, α. (Ι. Θ. Β.) καὶ *Πλούσιος Φουκαρᾶς* α. (Οὐαί;! τὰ ἀποτελέσματα τῶν Εὐσήμων τοῦ 1906 ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸ 14ον φύλ. ἐ. ἔ. Ἀπορῶ πῶς δὲν τὰ εἶδες!)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: *Ἄγγελος τῆς Ἐλπίδος*, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

]Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηργημένα, δὲν δημοσιεύονται].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ *Προσφιλὴς Ἀνάμνησις* μὲ τὸ *Σκέρτσο*, *Λήθην* καὶ *Λευκοκύμαντον Αἰγιαλόν* — ἡ *Κυνηγέτις Ἄρτεμις* μὲ τὸ *Ζήτω ἡ Ἑλλάς*, *Αἱμόφυρτον Μακεδονίαν*, *Ἐνθουσιώδη Ἑλληνίδα* καὶ *Γλυκεῖαν Ἑλλάδα* — τὸ *Εὔοσμον Κρίνον* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου*, *Γλυκεῖαν Ἑλλάδα* καὶ *Ἀμίμητον Γελωτοποιόν* — τὸ *Ἆσμα τοῦ Ὀρφέως* μὲ τὴν *Φιλοπάτριδα Ἑλληνοπούλαν*, *Λάζαρον* καὶ *Περιστεράκι τῆς Ἰθάκης* — ὁ *Λευκοκύμαντος Αἰγιαλὸς* μὲ τὴν *Κόρην τῶν Κυμάτων*, *Ζήτω ἡ Ἑλλάς*, *Αἱμυλίαν Εἱμαρμένην* καὶ *Σκέρτσο* — ἡ *Ἑλληνικὴ Θεότης* μὲ τὴν *Ζαππίδα* καὶ *Ἄγγελον Αὐγερινόν* — ὁ *Ριγολέττος* μὲ τὸ *Κίτρινο Ντόμινο*, *Ἄγγελον Αὐγερινόν*, *Ἄφραν*, *Γλυκεῖαν Ἑλλάδα* καὶ *Σκέρτσο* — ἡ *Χρυσάκτινη Αὐγὴ* μὲ τὸν *Λάζαρον*, *Βαρελάκι*, *Ἰωάνναν Δάρκ*, *Ἀθάνατον Ἑλλάδα* καὶ *Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα* — ἡ *Κόρη τῶν Κυμάτων* μὲ τὸν *Λευκοκύμαντον Αἰγιαλόν*, *Ναυτόπαιδα τῆς Νίκης*, *Ζήτω ἡ Ἑλλὰς* καὶ *Ἀμίμητον Γελωτοποιόν* — τὸ *Ἑλληνικὸν Κλέος* μὲ τὸν *Ἕλληνα Μαχητήν*, *Ζήτω ἡ Ἑλλάς*, *Ἀθάνατον Ἑλλάδα* καὶ *Γλυκεῖαν Ἑλλάδα* — ἡ *Ξανθὴ Νεράϊδα* μὲ τὴν *Αἰθεροβάμονα Φαντασίαν* — τὸ *Σύννεφο τοῦ Ὀλύμπου* μὲ τὸν *Τραλλιανόν* — ἡ *Πίστις-Πατρὶς* μὲ τὸν *Φιλόπατριν Ἕλληνα*, *Ἀργοναύτην*, *Ναυτόπαιδα τῆς Δόξης*, *Κίτρινο Ντόμινο* καὶ *Ξανθὴν Κρητικοπούλαν* — ὁ *Λάζαρος* μὲ τὸ *Βαρελάκι* — τὸ *Βαρελάκι* μὲ τὸν *Λάζαρον* — ἡ *Ἀξιολύπητος* μὲ τὸ *Μαγεμένο Ἀκρογιάλι*, *«21»*, *Λάζαρον*, *Ἕνωσις ἢ Θάνατος* καὶ *Ἄστρον Ἑσπερινόν* — ἡ *Ἀνθοῦσα Νεότης* μὲ τὴν *Αὔραν τῆς Νεότητος*, *Μαραμένην Γαζίαν*, *Κόρην τῶν Κυμάτων*, *Πίστιν-Πατρίδα* καὶ *Προσφιλῆ Ἀνάμνησιν* — ἡ *Ὁδὸς τῆς Δόξης* μὲ τὸν *Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης*, *Ἀρχοντοπούλαν τῶν Λευκῶν Ὀρέων*, καὶ *Περιστεράκι τῆς Ἰθάκης* — ὁ *Ἄγγελος τῆς Ἐλπίδος* μὲ τὴν *Προσφιλῆ Ἀνάμνησιν* καὶ *Ζοφερὰν Νύκτα* — ἡ

Φιλόπατρις 'Ελληνοπούλα μὲ τὸν *Φρᾶ-Διάβολον, Διακριθεῖσαν 'Αρσακειάδα, 'Εθνικὴν Σημαίαν, 'Εστεμμένην Καλλονὴν* καὶ *Σκέρτσο* — τὸ *Ζήτω ἡ Κυανόλευκος* μὲ τὸ *Κίτρινο Ντόμινο* — ἡ *Παλλὰς* μὲ τὴν *Δαφνοστεφῆ Σημαίαν, Κόρην τοῦ Οὐρανοῦ* καὶ *Σκέρτσο* — τὸ *Οὐράνιον Τόξον* μὲ τὴν *Δούκισσαν τῶν Σαλώνων, Νικηφόρον Οὐρανόν, Σκέρτσο, Διακριθεῖσαν 'Αρσακειάδα* καὶ *Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα* — τὸ *Καφεδόμπρικο* μὲ τὴν *'Αθάνατον 'Ελλάδα* καὶ *Διακριθεῖσαν 'Αρσακειάδα* — ἡ *Πατησιώτισσα Πυργοδέσποινα* μὲ τὸν *'Αμίμητον Γελωτοποιόν, Λήθην* καὶ *"Ονειρον τῆς Δόξης.* — ἡ *Ροδοδάκτυλος 'Ηὼς* μὲ τὴν *Φιλοπάτριδα 'Ελληνοπούλαν, Παλλάδα, Αὔραν τῆς Χίου* καὶ *Νικηφόρον Οὐρανόν* — ὁ *"Αρης* μὲ τὴν *Ζοφερὰν Νύκτα, 'Εσμεράλδαν, Σκέρτσο* καὶ *Ζίναν* — ἡ *Ταλαντευομένη 'Ελπὶς* μὲ τὸν *Λάζαρον, Βαρελάκι, Μαργαριταρένιο Δάκρυ* καὶ *Εὐτυχὲς Παρελθόν* — ἡ *'Ισχὺς τοῦ Πεπρωμένου* μὲ τὸν *Φρᾶ-Διάβολον* — ἡ *Χάμκω* μὲ τὸν *"Αγγελον Αὐγερινὸν* καὶ *'Αμίμητον Γελωτοποιόν.*

'Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *'Αγνὴν Καρδίαν* (τὴν Πρωταπριλιὰ κανένα δὲν ἐγέλασα, ἕνας μόνον μ' ἐγέλασε· ὄχι, δὲν μοῦ ἔστειλεν ἀκόμη·) *Χρυσόπτερον 'Ελπίδα* (εὐχαριστῶ πολὺ καὶ διὰ τὸ νέον ξεσπάθωμα· ἐγέλασα πολὺ μὲ τὴν ἱστορίαν τοῦ Σακήρ·) *Μαγεμένο 'Ακρογιάλι* (ὄχι·) *Λάζαρον* (ἡ Κικὴ σὲ ὑπερευχαριστεῖ διὰ τὰ γραμματόσημα· εὔχομαι περαστικὰ εἰς τὸ ἀγαπητὸ *Βαρελάκι*·) *Μαύρην Μάσκαν* (ἔχει καλῶς·) *'Αξιολύπητον* (ἔγινε καλὰ ἡ ἀδελφούλα;) *Μελπ. Γ. Π.* (διεβίβασα πρὸς τὸν *Γηραιὸν Νεῖλον* τὰ εὐχαριστήριά σου·) *Λευκοκύμαντον Αἰγιαλὸν* (καὶ ποῦ εἶχες τὸ νοῦ σου; 'στὴν "Αλγεβρα ἢ 'στὸ γράμμα ποῦ μοῦ ἔγραφες; ἃς εἶνε ὅμως ... ἐπρόκειτο περὶ λ)σμῶν ... ἀλγεβρικῶν·) *'Ισχὺν τοῦ Πεπρωμένου* (βλέπεις διὰ νάργῆς νὰ μοῦ γράφῃς; ἐνῷ εἶχες τόσα ὡραῖα θέματα, τὰ ἄφησες νὰ περάσουν·) *Ταλαντευομένην 'Ελπίδα* (βεβαίως ἡ ἑορτὴ τοῦ Σταδίου ἦτο ἡ ὡραιοτέρα· ἐπίσης καὶ ἡ φωταγώγησις τῆς 'Ακροπόλεως· ὅσον διὰ τὴν φωταγώγησιν τοῦ Λυκαβηττοῦ τί νὰ σοῦ 'πῶ ... τέτοια ὥρα κ' ἐγὼ ἐπίσης ἐκοιμώμουν·) *Ι.Α Χρ.* (δὲν γνωρίζω ἂν ὑπάρχῃ τοιοῦτο βιβλίον·) *"Αρην* (τὸ ἔστειλα ἐκ νέου· μὰ γράφε μου λοιπὸν κάπου-κάπου!) *Ροδοδάκτυλον 'Ηὼ* (ἔχει καλῶς· καὶ ἡ παραγγελία σου ἐσημειώθη, καὶ ἡ συγγνώμη σοῦ ἐδόθη προθύμως·) *Πεδίον τῆς Μάχης* (ἔστειλα· ἡ ἐπιστολή σου μ' εὐχαρίστησε πολύ·) *Νικηφόρον "Ελληνα* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ περίεργον δελτάριον·) *Πατησιώτισσαν Πυργοδέσποιναν* (εἶνε μιὰ ἰδέα καὶ αὐτή, ὅτι ἐπὶ τῆς 'Ακροπόλεως δὲν πρέπει νὰ καίωνται πυροτεχνήματα·) *Καφεδόμπρικο* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά· τὸ ψευδώνυμον ἐνεκρίθη·) *Γλυφοκουτάλαν* (αἱ προτάσεις σου θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχές·) *Οὐράνιον Τόξον, Παλλάδα* (τοῖς ἔστειλα ὑπόμνησιν καὶ ἐκ δευτέρου·) *Ζήτω ἡ Κυανόλευκος* (ἔστειλα·) *Τρικυμιώδη Θάλασσαν* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας· γράφε μου λοιπὸν συχνά, ἀφοῦ σοῦ ἀρέσῃ τόσον νὰ βλέπῃς τὸ ψευδώνυμόν σου·) *Χιονισμένην 'Αμυγδαλιὰν* (τὸ αἴνιγμα ποῦ μοῦ ἔστειλες δὲν θὰ δημοσιευθῇ· δημοσιεύονται μόνον ὅσα στέλλονται εἰς τὸν Διαγωνισμὸν καὶ ἐγκρίνονται· ἰδὲ τί λέγει ὁ 'Οδηγός, διὰ νὰ μὴ ματαιοπονῇς· σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις·) *Θούρειον "Υμνον* (τὰ ἴδια ἀπαντῶ καὶ πρὸς σέ· διάβασε τὸν 'Οδηγόν·) *Φιλοπάτριδα 'Ελληνοπούλαν* (ὄχι, δὲν ὀνομάζεται 'Ελπίς·) *'Εθνομάρτυρα* (τὴν ἔστειλα· καμμία ἐνόχλησις· τριάντα χρόνια τώρα αὐτὸ κάμνω ...) *Σύννεφον τοῦ 'Ολύμπου, 'Ακταιωρίδα* (ἔδωσα πρὸς τὸν κ. Φαίδωνα τὴν ἐπιστολήν σου· ἔχει καλῶς, ἀφοῦ ἡ ἀνάγκη τὸ ἐπιβάλλῃ· ὄχι, μὴ μοῦ στείλῃς ἀπὸ τώρα τὴν Συλλογήν σου, ἔχομεν καιρόν·) *'Οδὸν τῆς Δόξης* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *10 'Απριλίου* θἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 20 Μαΐου

['Ο χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

235. Λεξίγριφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε σύνδεσμος
Τὸ ἄλλο εἶνε ζώνη,
Τὸ τρίτον εἶνε γράμμα.
Καὶ τὸ δεινὸν ἐλάττωμα
Ποῦ τ' ὅλον φανερώνει
Θὰ εὕρῃς ἐν τῷ ἅμα.

'Εστάλη ὑπὸ τῆς Χάμκως

236. Στοιχειόγριφος.

'Απὸ κρότον ὀργάνου βουΐζει,
Τὸ βουνό,—ὁ βοσκὸς θὰ βαρῇ ...
Καπελλάκι ψηλὸ τοῦ φορεῖ,
Καὶ ἰδοὺ σᾶς φωτίζει!

'Εστάλη ἀπὸ τὸ Ναυτόπουλο τῆς "Υδρας

237. Τονόγριφος.

Κινῶ τυχαίως μυθικοῦ
Κενταύρου τὴν ὀξεῖαν,
Καὶ ὢ τοῦ θαύματος εὐθὺς
Τὸν βλέπω μ' ἀπορίαν
Κατάκοιτον μὲ σύμπτωμα
Βαρείας ἀσθενείας,
Μὰ νὰ σᾶς 'πῶ εἰλικρινῶς,
Κ' ἐγὼ δὲν ξεύρω ποίας.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ 'Ονειροπόλου τῆς Δόξης

238. Πυραμίς.

```
       +       Οἱ σταυροὶ νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
      *+*      = Θεὸς ἀρχαῖος.
     **+**     = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
    ***+***    = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
   ****+****   = Πτηνόν.
```

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ 'Αστέρος τῆς Χίου

239. Λεξιθηρία.

Ζητεῖται οὐσιαστικὸν οὐδέτερον μὲ ὀκτὼ γράμματα, ἐξ ὧν τὰ δύο μόνον φωνήεντα.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ 'Ιππότου τῆς 'Ομίχλης

240—244. Μαγικὸν Ρῆμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ τριῶν γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ῥήματος τριτοπροσώπου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

'Ισθμός, ἄκμων, τοσάκις, σεισμός, σταθερός.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ζήτω ἡ 'Ελλὰς

245. Τριπλῆ 'Ακροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Σειρῆνα, τὰ δεύτερα ἀρχαῖον ποιητὴν καὶ τὰ τρίτα θυγατέρα τοῦ Αἰόλου:

1, 'Επαρχία τῆς 'Ελλάδος· 2, "Ενδυμα ἀρχαῖον· 3, "Υψωμα γῆς· 4, "Ορος τῆς 'Ελλάδος· 5, 'Αρχαία Βασίλισσα· 6, Πρόσωπον τῆς 'Αγίας Γραφῆς.

'Εστάλη ὑπὸ τῆς Κυρίας Σκαρφαλόσηρας

246. Φωνεντόλιπον.

ρσκ-κ-γπ-τς-πρσ-κ-μδν-φρτν-* * *

'Εστάλη ὑπὸ τῆς Δροσολούστου Νυκτὸς

247. Γρῖφος.

LLL
LLL 1, 1, ' ` ~ 1, ἣν

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλοπάτριδος "Ελληνος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν 'Ασκήσεων τῶν φύλλων 13 καὶ 14.

147. 'Ημιπληγία (οἴμοι, πληγή, ἆ!)—148. Ταὼς (τά, ὡς.)—149. "Αμφισσος-"Αμφισσα.

```
150. Σ Χ Ι Ζ Ω
     Ω Ε     Π Φ
     Φ Ο Λ Ο Σ   Ε
     Ι   Α   Τ   Λ
     Λ   Σ Τ Ε Φ Ω
     Ι Λ     Ν Θ
     Α Γ Α Π Ω
```

151—152. 1, *'Ολκάς*, ὁλκᾶς, ὁρᾶς, ὀρρός, ὅρος, πόρος, ποῖος, ποῖον, *πλοῖον*· 2, *Γαλῆ*, καλή, καλῆς, καλός, κάλλος, ἄλλος, ὅλος, *ὄνος.*—153—157. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ ΠΑΞ: *ἅρπαξ, ἅπαξ, Παξοί, ἐπάξιος, διαμπάξ.* — 158. ΕΠΙΜΕΝΙΔΗΣ ('Ερεχθεύς, ὅΠΙον, 'ΑλκαΜΕνης, 'ΙουστιΝΙανός, ΕὐρυβιάΔΗΣ.)—159. Τεῖχος ξύλινον ἀπόρθητον τελέθειν.—160. *Φιλόνεικος ἡ αἶξ* (φύλλον-εἴκοσι ἕξ.)

161. 'Υπερίων (ὑπέρ, "Ιων.)—162. Μετάνοια (μέ, τᾶ, νῖ, α.) — 163. ('Ακυροῦται.)— 164. "Ομβρος-ρόμβος.

```
165. Δ Α Ν Α Ο Σ
     Ε         Τ
     Λ         Α
     Φ     Σ Η Μ Υ Δ Α
     Ι     Τ   Ν     Ι
     Ν Ε Α Ι Ρ Α     Γ
           Λ     Σ Τ Ε Μ Μ Α
           Β     Κ   Υ     Ι
           Η Λ Ε Ι Ο Σ     Γ
                 Ρ         Ι
                 Ω         Ν
                 Ν Ι Κ Α Ι Α
```

166—171. Τῇ προσθήκῃ τοῦ Π: *Πόρος, παρά, Πνύξ, πόνος, ποῖ, πῇ.* — 172. ΜΙΔΑΣ. (Μῆλον. ΧΙος, σίΔηρος, ὁλκΑς, ΝαΐαΣ.) —173. Μῦθος ἐστὶ λόγος ψευδής, εἰκονίζων ἀλήθειαν.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Μὰ ἐπὶ τέλους ἐπὶ τέλους, *Αὔρα τῆς Χίου*, δὲν θὰ παύσῃ αὐτὴ ἡ σοβαρότης σας; Μοῦ φαίνεσθε ὡς "Αγιος 'Ονούφριος.—*Ροδοδάκτυλος 'Ηώς.* *(Ζ'—122)*

'Ανταλλάσσω πανταχόθεν εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια.— Etienne Simoglou, Nigdé (Turquie) *(Ζ'—123)*

'Ο *'Εθνομάρτυρας* ἐρωτᾷ τὸν *Σίβαρδον*, ἂν μετὰ τὰ τελευταῖα γεγονότα κρύπτῃ εἰς τὴν ψυχήν του καμμίαν μνησικακίαν. *(Ζ'—124)*

Συγχαίρω *Χρυσόμαλλον Πειρατὴν* καὶ *Τραλλιανὸν* διὰ τὸ θάρρος ποῦ ἔδειξαν εἰς τὰς ἐκλογάς.—*'Εθνομάρτυρας.* *(Ζ—125)*

Χρόνια πολλὰ καὶ εὐτυχισμένα ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ *Λαζάρου.*—*Μαργαριταρένιο Δάκρυ.* *(Ζ'—126)*

Συγχαίρω τὴν *Προσφιλῆ 'Ανάμνησιν* διὰ τὴν ἔξοχον ἐπιστολήν της.—*'Αξιολύπητος.* *(Ζ'—127)*

ΕΡΓΑ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
(Φαίδωνος)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ, Τιμᾶται δρ. ἢ φρ. 2
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Σειρὰ Πρώτη, δρ. ἢ φρ. 3
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Σειρὰ Δευτέρα, δρ. ἢ φρ. 3
[Αἱ δύο Σειραὶ ὁμοῦ δρ. ἢ φρ. 5,50 καὶ χρυσόδετοι δρ. ἢ φρ. 7.]
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ, δρ. ἢ φρ. 3.
[Χρυσόδετος, δρ. ἢ φρ. 3,50]

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ 'Οδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9. — Στοὰ Πάππου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ 'Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

'Εσωτερικοῦ:		*'Εξωτερικοῦ:*	
Ετησία. . . .	δρ. 8,—	'Ετησία	φρ. χρ. 10,—
Εξάμηνος. .	» 4,50	'Εξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
'Εσωτερικοῦ λεπ. 20. 'Εξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
'Οδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 14ος ***'Εν 'Αθήναις, 21 'Απριλίου 1907*** ***"Ετος 29ον.—'Αριθ. 21***

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΑΛ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

'Επέρασαν θλιβερὰ ἐκείνην τὴν νύκτα.

'Ο κ. Ζουανὶκ καὶ ὁ ἀνεψιός του ἐσυλλογίζοντο τὰ Δίδυμα, ποῦ ἐξηφανίσθησαν μὲ τόσον ἀλλόκοτον τρόπον, ἐσυλλογίζοντο τοὺς ἀπεσταλμένους τοῦ Βολκώφ, ποῦ ἦτο ἐντελῶς ἀνεξήγητος ἡ φυγή των, ἐσυλλογίζοντο τὸ τέρμα τοῦ ταξειδίου των, ὅπου μὲ τὴν ἐλαχίστην ἀργοπορίαν διέτρεχαν τὸν κίνδυνον νὰ μὴ φθάσουν. 'Ο Γιάγκος ἐφοβεῖτο πρὸ παντὸς μήπως φθάσουν πολὺ ἀργά, διότι τὸ ἐθεωροῦσε ζήτημα τιμῆς ν' ἀνταποκριθῇ ἀκριβῶς εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ἰδιορρύθμου ἐκείνου ἀνθρώπου. Καὶ ὅσον περισσότερον ἐπλησίαζεν εἰς τὸ Μπουλαβάγιο, τόσον ἐγίνετο ὀξυτέρα ἡ ἀνυπομονησία του, νὰ γνωρίσῃ ἐκεῖνον τὸν Βόριν Βολκώφ, ὅστις, ἀφοῦ ἔπαιξε τόσον εὐεργετικὸν πρόσωπον εἰς τὴν ζωὴν τοῦ πατέρα, ἔρριπτεν, ἔπειτα ἀπὸ σιωπὴν εἴκοσι ἐτῶν, τόσην ἀνεμοταραχὴν εἰς τὴν ὕπαρξιν τοῦ υἱοῦ.

'Ο 'Υβὼν ἐσυλλογίζετο κυρίως τὸν φίλον του 'Ιανόν. 'Η καρδία τοῦ μικροῦ Βρετόνου, ἡ γεμάτη ἀπὸ καλωσύνην καὶ εὐθύτητα, δὲν ἠδύνατο νὰ παραδεχθῇ ὅτι ὁ φίλος του ἦτο ἀνακατωμένος εἰς ἐγκληματικὴν πρᾶξιν, ἠναγκάζετο ὅμως ἐνδομύχως νὰ ὁμολογῇ ὅτι αὐτός, ἂν ἦτο εἰς τὴν θέσιν τοῦ 'Ιανοῦ, δὲν θὰ ἡσύχαζε πρὶν δικαιολογήσῃ τὴν διαγωγήν του.

'Ο Σὶρ Βασίλης Μάκεσων ἦτο ὁ μόνος ποῦ εἶχεν ἀκόμη ὅλην τὴν πνευματικήν του γαλήνην. 'Αφοῦ ἅπαξ συνεδέθη μὲ τοὺς Γάλλους διὰ τοῦ λόγου τῆς τιμῆς του, τὸν ὁποῖον διόλου δὲν ἐσκέπτετο ν' ἀθετήσῃ, δὲν ἔδιδε πεντάραν οὔτε διὰ τὰς περιπετείας τοῦ ταξειδίου, οὔτε διὰ τὴν ὥραν ποῦ θὰ ἔφθαναν εἰς τὸ τέρμα· ἐλεεινολογοῦσε, μὲ ὄχι καὶ τόσον ὑπερβολικὴν βαρυθυμίαν, τὰ ἄνοστα φαγητὰ ποῦ ἔτρωγε, καὶ ἦτο λυπημένος, διότι αἱ περιστάσεις τὸν ἠνάγκασαν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ σχέδια τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ ἀληθινοῦ Τζὰκ Χίνδων, καὶ μάλιστα νὰ τὰ ἀπαρνηθῇ διὰ παντός, ἀφοῦ ἠναγκάσθη νὰ ὑποσχεθῇ ὅτι δὲν θὰ ἐλάμβανε πλέον τὰ ὅπλα νὰ πολεμήσῃ κατὰ τῶν Μπόερς. Τὸ κάτω-κάτω, ἔβλεπεν ὅτι εὐθηνὰ τὴν εἶχε γλυτώσῃ, καὶ δὲν ἤθελε νὰ φορτώσῃ μὲ μάταια παράπονα τὴν ζωήν, ποῦ εἶχε κινδυνεύσῃ νὰ χάσῃ, καὶ τὴν ὁποίαν εὕρισκε καλήν, ἔστω καὶ χωρὶς τὴν στολὴν τῆς βασιλικῆς σωματοφυλακῆς. Εἶχεν ἰδῇ ὅτι ἦτο ἀνάρμοστον νὰ τὴν φορῇ τώρα, καὶ τὴν εἶχεν ἀνταλλάξῃ μὲ τὰ πάνινα μαβιὰ φορέματα, ποῦ φοροῦν οἱ γεωργοὶ εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη ...

«Σκυμμένος εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ ἀλόγου του ..» (Σελ. 162, στ. α'.)

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, κατὰ τὴν χαραυγήν, ὁ Γιάγκος, ὁ ὁποῖος ἐφύλαττε σκοπός, ἐσκέφθη νὰ ἐξυπνίσῃ τοὺς συντρόφους του, διὰ νὰ φύγουν γρήγορα, ἀφοῦ προγευματίσουν εἰς τὸ πόδι. 'Εσκέπτετο ὅτι προτιμότερον ἦτο νὰ ὁδοιπορήσουν κατὰ τὰς δροσερὰς πρωϊνὰς ὥρας καὶ ν' ἀναπαυθοῦν τὸ ἀπόγευμα, ποῦ θὰ ἔκαιεν ὁ ἥλιος.

'Ηθέλησε, πρῶτ' ἀπ' ὅλα, νὰ ῥίψῃ ἓν βλέμμα εἰς τὰ ἄλογα, καὶ ἐπῆγε πρὸς τὸ δασάκι. 'Αλλὰ πόση δὲν ἦτο ἡ ἔκπληξίς του, ὅταν δὲν εὑρῆκε παρὰ μόνον ἓν ἀπὸ τὰ ζῷά των, καὶ δίπλα εἰς αὐτὸ γονατισμένον τὸν ὁδηγόν, ποῦ εἶχεν ἐξαφανισθῇ μὲ τόσον περίεργον τρόπον. 'Ο Κάφρος, ὅταν τὸν ἤκουσε νὰ πλησιάζῃ, ἔκαμε μερικὰ βήματα πρὸς τὰ ὀπίσω, κ' ἔβγαλεν ἕνα σφύριγμα, εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦ ὁποίου δέκα περίπου "Αγγλοι ἱππεῖς ἐνεφανίσθησαν εἰς τὴν ἀπέναντι εἴσοδον τοῦ δάσους.

—Νὰ πάρ' ἡ κατάρα! ἔκραξεν ὁ Γιάγκος, ἐνῷ ἐπηδοῦσεν εἰς τὴν ῥάχιν τοῦ ἀλόγου, τὸ ὁποῖον ὁ προδότης εἶχεν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὰ δεσμά του καὶ ἦτο ἕτοιμος νὰ τὸ πάρῃ καὶ αὐτό, ὅπως τὰ ἄλλα.

"Ωρμησεν ἔφιππος πρὸς τὸ ἀγροτικὸν σπίτι, καί, χωρὶς